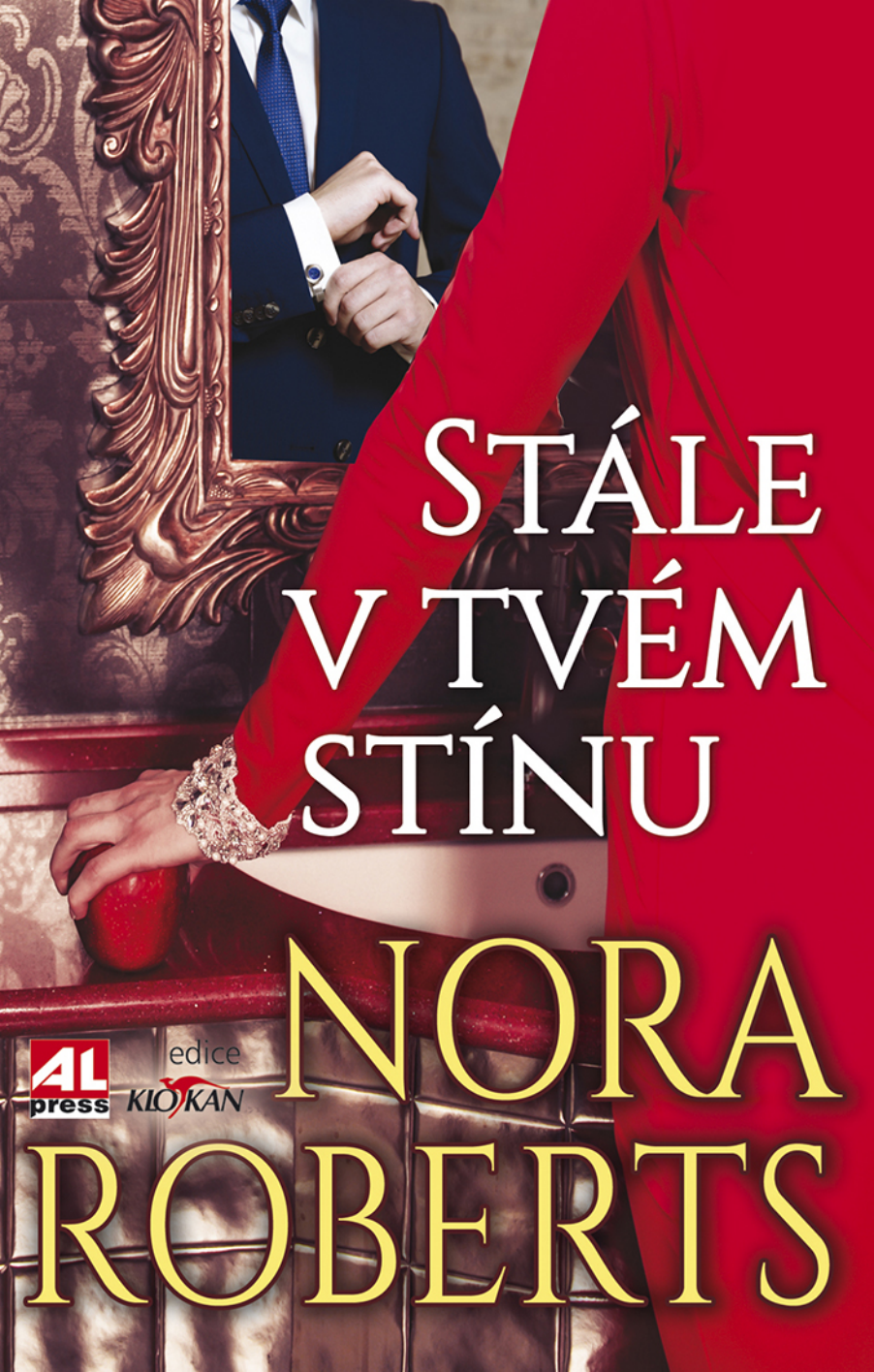

STÁLE V TVÉM STÍNU

NORA ROBERTS

AL press

edice KLÍČKAN

edice

NORA ROBERTS

STÁLE V TVÉM STÍNU

AL press
edice KLOKAN

Copyright © 2016 by Nora Roberts
Translation © Blažena Kukulišová, 2017
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE OBSESSION
přeložila Blažena Kukulišová
Redakční úprava Otilie Grezlová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *Liam*ART
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2017
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-618-4 (pdf)

Věnováno Elaine, Jeanette, JoAnne, Kat, Lauře,
Mary, Mary Kay, Nicole, Pat a Sáře.

A senzačnímu týdnu, kdy jsme byly všechny spolu.

ODHALENÍ

Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance.

Korintským 13:12

Kapitola první

29. srpna 1998

Nevěděla, co ji probudilo, a jakkoli se později snažila vzpomenout si, co se tehdy v noci dělo, ať ji ta noční můra pronásledovala kdekoli, nepřišla na to.

Léto proměnilo vzduch v mokrou vařící polévku, z níž se line vůně potu a promáčené zeleně. Bzučící větrák na toaletním stolku ji promíchával, ale bylo to jako spát v páře, valící se z hrnce.

Byla na to zvyklá, ležet v létě na vlhkém prostěradle u okna otevřeného dokořán a za ním ustavičný sbor cikád – s chabou nadějí, že dusno rozvíří třeba jen slabý závan větříku.

Neprobudilo ji horko ani tiché zahřmění bouřky kdesi v dálce. Naomi se probrala ze spánku tak náhle, jako by s ní někdo zatřásl nebo zakřičel do ucha její jméno.

Posadila se na posteli a mžourala do tmy. Slyšela jen tiché vrčení větráku, pronikavé cvrkání cikád a líné, opakované houkání sovy. Zvuky letního venkova, které znala stejně dobře jako vlastní hlas. Netušila, proč má tak podivně stažené hrdlo.

Teď, když se probrala, si v horku připadala jako zabalená do fáčoviny nasáklé teplou vodou. Kéž by už bylo ráno a mohla se vykrást z domu a ochladit se u potoka, ještě než ostatní vstanou z postele.

Nejdřív práce a povinnosti, tak znělo pravidlo. Jenže tohle vedro bylo opravdu úmorné, musela ho prakticky rozhrnovat jako nějaký závěs, aby mohla udělal krok dopředu. A byla sobota (nebo bude, až se ráno probudí) a máma někdy v sobotu přivře nad pravidly oko – když má táta dobrou náladu.

Pak uslyšela zahřmění. Radostně vyskočila z postele a hnala se k oknu. Milovala bouřky, to, jak se svištivě prohání mezi stromy a jak strašidelně vypadá nebe s blesky křižujícími oblohu.

A možná tahle bouřka přinese déšť, vítr a chladnější vzduch. Snad.

Klekla si na podlahu, paže překřížené na okenní římse, oči upřené na kousek měsíce v závoji horka a mraků. Možná.

Tolik si to přála – dívka, které bude za pouhé dva dny dvanáct a která stále věřila, že se přání plní. Velká bouřka, myslela si, s rozvětvenými blesky a burácivým hřměním.

A spoustou deště.

Zavřela oči, natočila obličej vzhůru a snažila se čichat ve vzduchu. A potom si v tričku s motivem mladé čarodějnice Sabriny podložila hlavu rukama a prohlížela si přítmí.

Znovu si přála, ať už je ráno, a protože přání nic nestojí, chtěla, ať je ráno jejích narozenin. Tak *moc* toužila po novém kole a trousila spoustu narážek.

Klečela a myslela na ráno, vysoká a nemotorná dívka, které – i když to každý den kontrolovala – ještě nerostla prsa. Horko jí přilepilo vlasy na krk. Otráveně je uvolnila a přehodila přes rameno. Ráda by si je nechala ostříhat – úplně nakrátko jako nějaký skřítek v knize, kterou jí dali prarodiče ještě předtím, než se s nimi přestali vídat.

Jenže táta říkal, že děvčata mají mít dlouhé vlasy a kluci krátké. Takže mladšího brášku vzali do Vickova holičství ve městě, kde ho ostříhali na ježka, a ona se svými světlými vlasy nemohla dělat nic jiného než je stáhnout do ohonu.

Mason byl podle jejího názoru jako *kluk* neskutečně rozmazlovaný. Dostal k narozeninám stojan s basketbalovým košem a míč značky Wilson. A taky mohl hrát baseball v chlapecké lize – což je podle tatínkových pravidel jenom pro hochy (a Mason ji na to nenechal nikdy zapomenout) –, a jelikož je o třiadvacet měsíců mladší (na to zas brášku nenechala zapomenout ona), neměl tolik povinností.

Nebylo to fér, ale nemělo smysl o tom mluvit, protože by jí ještě přidali práci a možná i zakázali televizi.

A vlastně na ničem z toho tolik nezáleželo, pokud dostane nové kolo.

Všimla si tlumeného záblesku – mihotání světla nízko na obloze. Už je to tady, řekla si. Přijde vytoužená bouřka a přinese

déšť a ochlazení. Kdyby lilo jako z konve, nebude muset trhat plevel na zahradě.

Při té představě se tak zaradovala, že jí málem unikl další záblesk. Tentokrát ne od bouřky, tohle byl kužel světla z baterky.

Nejdřív ji napadlo, že se asi někdo potlouká kolem domu a možná se k nim chce vloupat. Vstala a chystala se běžet pro otce.

A pak uviděla, že to je *on*, ten člověk venku. Rychle kráčel od domu k lesíku a svítil si baterkou.

Možná se jde ochladit k potoku. Kdyby tam šla i ona, jak by se na ni mohl zlobit? Třeba má dobrou náladu a zasměje se.

Bez dlouhého rozmýšlení popadla žabky, strčila do kapsy malou baterku a vyběhla z pokoje, tichá jako myška.

Věděla, které schody vržou – to věděli všichni –, a ze zvyku se jim vyhnula. Táta neměl rád, když se ona nebo Mason v noci kradli po schodech dolů, aby se napili.

U zadního východu nazula žabky, otevřela dveře jen trochu, aby neskřípaly, a vyklouzla ven.

Na chvilku ztratila světlo z dohledu, ale vzápětí je zase uviděla a rozběhla se k němu. Bude se opatrně držet v povzdálí, dokud nezjistí, jakou má otec náladu.

Nakonec k mělkému potoku nešel a místo toho zamířil hlouběji do lesa.

Kam může jít? Zvědavost ji poháněla dál, tajná noční procházka lesem v ní vyvolala opojné vzrušení. K dobrodružství ještě přispívalo hřmění a blesky křižující nebe.

Nebála se, i když nikdy dřív tak daleko do lesa nezašla – to měli zakázané. Kdyby ji přistihli, matka by jí nařezala. Takže se nenechá načapat.

Otec kráčel rychle a jistě, asi věděl, kam jde. Slyšela, jak jeho boty drtí staré suché listí na úzké pěšince, a raději se držela dál, aby nezaslechl, že tam je i ona.

Něco zavřísklo, až sebou škubla. Musela si připlácnout dlaň na ústa, aby se nahlas nerozesmála. Nejspíš nějaká sova, co se vydala na noční lov.

Pádící mraky zakryly měsíc. Škobrtla o velký kámen a málem si ukopla bosý palec. Znovu si přikryla pusu, tentokrát aby nevyjekla bolestí.

Otec se zastavil a Naomi se rozbušilo srdce. Znehybněla a zatajila dech. Poprvé ji napadlo, co by asi udělala, kdyby se otočil a šel směrem k ní. Utíkat nemůže, to by určitě slyšel. Radši se schovat v křoví u pěšiny. A jen doufat, že tam nejsou hadi.

Když zase pokračoval v chůzi, přemlouvala samu sebe, ať se vrátí a nekoleduje si o velký malér. Světlo ji však táhlo jako magnet.

Chvíli se mihotalo a chvělo. Slyšela zarachocení a skřípot podobný tomu, jak vržou dveře u nich doma.

A potom světlo zmizelo.

Stála v temném hlubokém lese, mělce dýchala a cítila, jak ji mrazí, přestože byla horká noc. Udělala krok zpátky a pak druhý. Zmocnilo se jí nutkání utíkat pryč.

Znovu se jí stáhlo hrdlo, stěží dokázala polknout. Všude tma, tolik tmy, která jako by ji ovíjela – a tísnila.

Utíkej domů, rychle. Vrať se do postele a zavři oči. Hlas, který jí zvučel v hlavě, byl ostrý a pronikavý jako cvrkání cikád.

„Neboj," zašeptala, aby si dodala odvahu, a objala se pažemi. „Nebuď takový strašpytel."

Pomalu se kradla vpřed, šátrala téměř poslepu. Jakmile měsíc znovu vyklouzl z mraků, uviděla v jeho chabé záři ruiny.

Nějaká stará vyhořelá chatka, z níž zůstaly jen hrbolaté základy a komín.

Strach polevil a vystřídal ho úžas. Fascinovaně si prohlížela tvary a šedivé odstíny, odlesky měsíčního svitu na ohořelých cihlách, zčernalé dřevo.

Kéž by bylo ráno a mohla tady všechno prozkoumat. Když se potají vykrade z domu a přijde sem za světla, může si tady udělat skrýš. Přinést si knihy a číst, aniž by ji bráška otravoval. Může tady sedávat a kreslit, nebo jenom snít.

Někdo tu kdysi bydlel, možná tu dokonce straší. Jak vzrušující představa – moc ráda by se setkala s nějakým duchem.

Ale kam vlastně otec zmizel?

Vzpomněla si na rachocení a vrzání. Možná je za těmi dveřmi nějaká nová dimenze, kam prošel.

Měl svoje tajemství – tušila, že je mají všichni dospělí. Něco, co přede všemi skrývají, a když jim položíte špatnou otázku,

najednou jim ztvrdne pohled. Možná vchází magickými dveřmi do jiného světa a prozkoumává ho.

Tyhle úvahy by se mu ovšem nelíbily, protože v Bibli se o jiných světech, přízracích a čarodějkách nemluví. A *možná* by se mu takové myšlenky příčily právě proto, že jsou *pravdivé*.

Odvážila se udělat pár dalších kroků vpřed, uši našpicované. Slyšela jen blížící se hřmění.

Když se tentokrát kopla do palce, vyklouzl jí z úst tichý bolestný výkřik a pak poskakovala po jedné noze, dokud bolest nepolevila. *Pitomý šutr,* pomyslela si a podívala se dolů.

V bledém měsíčním svitu uviděla, že to není kámen, ale dvířka. Dvířka zasazená v zemi! Ta, co při otevření vržou. Možná tajemný průchod.

Klekla si, zašátrala – a pod kůži se jí zapíchla tříska.

Z tajemných dvířek se člověku nezadře do ruky tříska. Je to jen obyčejný sklípek na zeleninu nebo úkryt před bouří. Strčila bolavý prst do pusy, cítila trochu zklamání, ale přece jen… našla starou vyhořelou chatu v lese a dvířka vedoucí pod zem.

A otec tam šel.

Její kolo! Třeba tam dole schoval kolo a teď ho sestavuje. Ochotná riskovat další třísku přiložila ucho ke starému dřevu, přimhouřila oči a snažila se zachytit nějaký zvuk.

Připadalo jí, že slyší, jak se tam dole pohybuje. A vydával nějaké mručivé zvuky. Představovala si, jak ze součástí montuje její kolo – nové a zářivě červené –, vybírá velkýma rukama správné nářadí a přitom si hvízdá přes prsty, jak to při práci dělává.

Byl tam dole a něco pro ni chystal. Rozhodla se, že si celý měsíc nebude stěžovat na úkoly a povinnosti (ani v myšlenkách).

Jak dlouho trvá dát dohromady kolo? Měla by se rychle vrátit domů, aby se otec nedozvěděl, že ho sledovala. Jenže si hrozně *moc* přála to kolo vidět. Aspoň je omrknout.

Pomalu ustupovala od dvířek, odplížila se k troskám chaty a schovala se za komín. Nebude mu to dlouho trvat – na práci s nářadím je šikovný. Kdyby chtěl, mohl by mít vlastní dílnu a pracovat jenom pro kabelovku za Morgantownem a rodinu by uživil.

Říkal to pořád.

Zvedla oči k nebi, na němž se rozzářil blesk – první hodně velký a klikatý –, a po něm se ozvalo rachocení hromu, tentokrát dunivé. Měla by jít domů, vážně, jenže teď už to nešlo. Otec mohl každou chvílí vyjít ven a načapat ji.

A pak by žádné lesklé červené kolo k narozeninám nebylo.

Až se spustí déšť, prostě zmokne, to je vše. Aspoň ji voda ochladí.

Řekla si, že bude otec za pět minut venku, a když uplynuly, byla si jistá, že už to potrvá jen pět dalších minut. Pak se jí chtělo čurat. Chvíli se nutkání snažila potlačit a ignorovat, ale nakonec to vzdala a odplížila se o kus dál mezi stromy.

Obrátila oči v sloup, stáhla kraťasy, přidřepla a roztáhla nohy daleko od sebe, aby se vyhnula potůčku, co se z ní valil. Chvíli se otřepávala, aby se co nejvíc osušila. Když se chystala vytáhnout šortky nahoru, dvířka se s vrzáním zvedla.

Ztuhla, kalhoty u kolen, holý zadek kousek nad zemí, a s pevně semknutými rty zatajila dech.

Při dalším záblesku ho uviděla a zdálo se jí, že vypadá divně, tak nějak divoce – nakrátko ostříhané vlasy měl v tom světle skoro bílé, oči hrozně tmavé a zuby vyceněné ve zběsilém úšklebku.

Napůl čekala, že zakloní hlavu a začne výt jako vlk, a srdce se jí rozbušilo tak silným strachem, jaký dosud nepoznala.

Podrbal se v rozkroku a Naomi cítila, jak jí planou tváře. Potom dvířka přiklopil s prásknutím, které se rozlehlo jako ozvěna. Zajistil je petlicí – při tom pronikavém skřípavém zvuku se roztřásla. A taky se jí v té ošemetné poloze, zatímco čekala, až dvířka přikryje hrstmi suchého listí, klepaly nohy.

Ještě chvíli tam stál – nebe ozářil další blesk – a svítil na zem baterkou. V tlumené záři se ostře rýsovaly obrysy jeho hlavy: s těmi krátkými světlými vlasy připomínala lebku s tmavými, neživými dírami místo očí.

Rozhlédl se a v jednom úděsném okamžiku se lekla, že se dívá přímo na ni. Niterně tušila, že by jí tenhle muž ublížil, zmlátil by ji tak, jak to její otec, ochránce a živitel rodiny, nikdy neudělal.

Prosím, tatínku. Prosím, pomyslela si s bezmocným zadržovaným kňouráním.

Otočil se a dlouhými, jistými kroky se vracel tam, odkud přišel.

S roztřesenými svaly zůstala nehybná tak dlouho, až už neslyšela nic než noční zvuky a první ševelení větru. Bouřka se blížila, ale otec byl pryč.

Napřímila se, natáhla si šortky a ometla z nohou jehličí.

Měsíc zmizel a pocit dobrodružství vystřídal děsivý strach.

Její oči se už přizpůsobily tmě, takže jí nedělalo potíže najít dvířka přikrytá listím.

Slyšela vlastní dech, unášený pryč v sílícím větru. Vzduch byl studený, ale náhle toužila po teple. Chlad jí pronikal až do kostí jako v zimě, a když sehnutá ometala vrstvy listí, ruce se jí třásly.

Zírala na rezavou, bytelnou závoru zajišťující starý dřevěný poklop. Přejela po něm prsty, ale už ta dvířka nechtěla otevřít. Přála si být zpátky v posteli, v bezpečí. Nemyslet na tu divokou podobu svého otce.

Přece jen ale závoru zkusila vysunout, nejdřív prsty, a když to nešlo, uchopila ji oběma rukama. Se zaťatými zuby sledovala, jak se dveře se skřípáním uvolňují.

Je tam moje kolo, řekla si, přestože se jí na prsou usadila hrozná tíha. Zářivě červené kolo, které dostane k narozeninám. Nic jiného nenajde.

Pomalu nadzvedla dvířka a nahlédla do tmy dole.

Ztěžka polkla, vytáhla z kapsy miniaturní baterku a v úzkém kuželu světla sestupovala po žebříku.

Náhle ji vyděsila představa, že se v otvoru nad ní objeví otcův obličej. Tvář s tím děsivým vlčím výrazem. Že se dvířka s prásknutím zavřou a uvězní ji tam. Málem ji to přimělo vylézt zase po žebříku rychle ven, ale vtom uslyšela zakňučení.

Ztuhla.

Bylo tam nějaké zvíře. Proč tu má táta zvíře…? Že by štěně? Je to překvapení k jejím narozeninám? Štěně, po kterém odjakživa toužila, ale nesměla ho mít. Štěně, které si nevyškemral dokonce ani Mason.

Seskočila na hliněnou podlahu, do očí se jí draly slzy. Musí se modlit, prosit o odpuštění za ty strašné myšlenky – myšlenky jsou hříšné stejně jako činy – o otci.

Mávala baterkou, srdce plné úžasu a radosti – nadlouho, předlouho poslední radosti, jakou cítí. Ale místo aby našla kňučící štěně v kleci, našla tam ženu.

Z jejích vytřeštěných očí se skelným leskem se řinuly slzy. Z úst přelepených páskou vycházely příšerné zvuky. Na obličeji a na krku měla oděrky a modřiny.

Byla úplně nahá, ale nesnažila se zahalit.

Spíš nemohla, nemohla se přikrýt. Ruce měla svázané provazem – potřísněným krví z čerstvých ran na jejích zápěstích a upevněným ke kovovému sloupku za starou matrací, na které ležela. A byla přivázaná i za kotníky na doširoka roztažených nohou.

A pořád vydávala ty příšerné zvuky, které Naomi rvaly uši a stahovaly jí útroby.

Jako v nějakém snu vykročila dopředu. Hučelo jí v uších, jako by zůstala příliš dlouho pod vodou a nemohla se dostat zpátky na hladinu. V ústech měla tak sucho, že ji slova škrábala v krku.

„Nekřičte. Nesmíte křičet, ano? Mohl by to uslyšet a vrátit se. Rozumíte?“

Žena přikývla, v napuchlých očích žadonící pohled.

Naomi vjela nehty pod pásku. „Musíte být zticha,“ zašeptala s třesoucíma se rukama. „Prosím, buďte zticha.“ Uvolnila pásku a odtrhla ji.

Znělo to hrozně a kolem úst ženy se objevila rána, rozedřená do masa, ale naštěstí nekřičela.

„Prosím.“ Její hlas skřípal jako rezavé dveřní panty. „Prosím, pomoz mi. Prosím, nenechej mě tady.“

„Musíte pryč. Musíte utéct.“ Naomi se ohlédla ke sklepním dvířkům. Co když se vrátí? Ach bože, co když se ten divoký člověk s podobou jejího otce vrátí?

Snažila se rozvázat provaz, jenže uzly byly příliš utažené. Chvíli si zoufale rozdírala prsty a pak se v chabém světle z malé baterky rozhlédla.

Uviděla láhev pálenky – zapomněl ji u nich doma někdo z otcovy rodiny – a další provaz, stočený a přichystaný k použití. Starou přikrývku, lucernu. Časopisy s nahými ženami na obálkách, foťák a – ne, to ne – fotky žen přilepené páskou na zdi. Jako tahle dívka, nahé, svázané, vyděšené a zakrvácené.

Ženy s vytřeštěnýma mrtvýma očima.

Starou židli, plechovky a sklenice s jídlem na polici přitlučené ke zdi. Hromadu hadrů – ne, šatstva, potrhaného šatstva – potřísněných krví.

Cítila její pach.

A taky nože. Tolik nožů.

Nechala to vše být, uzavřela mysl vůči všemu ostatnímu, popadla jeden z nožů a začala přeřezávat uzel.

„Musíte být zticha, buďte zticha."

Trochu řízla do masa, žena ale nevykřikla.

„Prosím, pospěš si. Prosím, prosím." Snažila se svěsit uvolněné ruce, paže se jí třásly. Tlumeně zasténala. „Bolí to. Ach bože, bože, tak moc to bolí."

„Nemyslete na to, prostě na to nemyslete, nebo to bude bolet ještě víc." Vlastně bolelo už jen na to myslet. Naomi se rozhodla neuvažovat o krvi, fotkách, hromadě potrhaného a zakrváceného oblečení.

Začala uvolňovat pouta na kotnících. „Jak se jmenujete?"

„Já… jsem Ashley. Jmenuju se Ashley. Prosím, tykej mi. Kdo je ten člověk? Kde je?"

Nemohla, nechtěla o tom mluvit ani přemýšlet. „Šel domů. Začíná bouřka. Slyšíš?"

Naomi přeřezávala provaz a říkala si, že je určitě taky doma. Leží doma v posteli a tohle všechno je zlý sen. Neexistuje žádný starý sklep na kořenovou zeleninu, který páchne pižmem, močí a něčím ještě horším, žádná žena, žádný zdivočelý muž. Probudí se ve vlastní posteli a bouřka všechno ochladí.

Až se probudí, všechno bude čisté a chladivé.

„Musíš vstát, jít ven. Utéct."

Běžet, prchnout do tmy, utéct pryč. Vyjde najevo, že se tohle nikdy nestalo.

Ashley, po jejímž zhmožděném obličeji tekl proudem pot, se snažila vstát, ale nohy ji odmítaly nést. Spadla na hliněnou podlahu, sípavě dýchala. „Nedokážu to… neudržím se na nohou… Promiň, nezlob se. Musíš mi pomoct. Prosím, pomoz mi dostat se odsud."

„Tvoje nohy spí, to je vše." Naomi popadla přikrývku a hodila ji Ashley přes ramena. „Snaž se je probudit."

Společným úsilím se jim podařilo dostat Ashley na nohy. „Opři se o mě. Budu tě strkat po žebříku nahoru, ale musíš se snažit lézt. Snaž se."

„Zvládnu to. Dokážu to."

Sunuly se pomalu a upoceně vzhůru, bičoval je déšť a Ashley při té krátké cestě dvakrát málem sklouzla dolů. Naomi se s vypětím všech sil snažila udržet její tíhu. A pak se Ashley s posledním vzlyknutím vytáhla nahoru, ležela na zemi a ztěžka oddechovala.

„Musíš utíkat."

„Nevím, kde jsem. Promiň. Nevím, jak dlouho jsem byla tam dole. Den, dva. Nic jsem nejedla ani nepila od té doby, co mě… Jsem zraněná."

Z očí jí tekly slzy, ale nevzlykala, jen na Naomi zírala přes jejich záplavu. „Víš, znásilňoval mě a škrtil, řezal mě a bil. Můj kotník. Něco s ním není v pořádku. Nedokážu běžet. Můžeš mi pomoct dostat se odsud? Na policii?"

Z nebe se valil déšť a blesky osvětlovaly oblohu.

Ale Naomi se neprobouzela.

„Počkej chvíli."

„Nevracej se tam!"

„Počkej."

Slezla dolů, na to strašné místo, a zvedla nůž. Všimla si, že na něm není jen čerstvá krev ze škrábanců té ženy. Některé skvrny byly staré a suché a nejspíš nešlo jen o škrábance.

Přestože se jí dělalo špatně, prohrábla se hromadou šatstva a našla potřísněnou košili a potrhané šortky.

Vzala je a vylezla ven. Ashley se na ně podívala a přikývla.

„Tak jo. Jsi chytrá holka."

„Boty jsem nenašla, ale v košili a šortkách to pro tebe bude jednodušší. Jsou sice potrhané…"

„Nevadí.“ Ashley ztěžka polkla. Naomi jí pomohla obléknout kraťasy a opatrně jí přidržela paže, aby je mohla navléknout do rukávů košile.

Zarazila se, když viděla, že se při tom pohybu rozevřely mělké řezné rány na dívčině těle a začala z nich prýštit rudá krev.

„Musíš se o mě opřít.“ Ashley se třásla a Naomi jí znovu přitáhla přikrývku kolem ramen.

Prostě to udělej, nařídila si. *Nepřemýšlej, jednej.*

„Musíš jít, i když to bolí. Najdu nějakou hůl, ale musíme jít. Nevím, kolik je hodin, ale ráno mě budou hledat. Musíme se dostat k cestě. Pak je do města ještě tak kilometr a půl. Musíš jít.“

„Když to bude nutné, tak i polezu.“

Zvedla se na kolena a s pomocí Naomi se postavila. Pomalu se sunula vpřed a Naomi z jejího těžkého oddechování poznala, že při tom Ashley trpí. Našla na zemi spadlou větev, která trochu pomohla, ale jen trochu, protože se stezka za bouřky rozblátila.

Přebrodily potok – po dešti v něm voda tekla rychle – a šly dál.

„Promiň. Promiň, ani nevím, jak se jmenuješ.“

„Naomi.“

„To je hezké jméno. Naomi, musím se na chvíli zastavit.“

„Dobře, ale jen chvilku.“

Ashley se opřela o strom, ztěžka dýchala a podpírala se ulomenou větví, obličej zmáčený potem a deštěm. „To je pes? Slyším štěkání.“

„Nejspíš King pana Hardyho, bydlí nedaleko.“

„Můžeme tam jít? Zavolat policii, požádat o pomoc.“

„Je to moc blízko.“ Pan Hardy byl diákon stejně jako otec. Zavolal by spíš jeho než policii.

„Blízko? Připadá mi, že už jdeme hrozně dlouho.“

„Ušly jsme tak kilometr.“

„Dobře.“ Ashley zavřela oči a kousla se do rtu. „Tak jo. Znáš toho muže? Toho, co mě tam zavřel a ubližoval mi?“

„Ano.“

„Víš, jak se jmenuje a kde ho najdou.“

„Ano. Teď ale musíme jít. Musíme jít dál.“

„Řekni mi, jak se jmenuje.“ Ashley se namáhavě pustila stromu a belhavě vykročila. „Dodá mi sílu, když budu znát jeho jméno.“

„Jmenuje se Thomas Bowes. Thomas David Bowes.“

„Thomas David Bowes. Kolik je ti let?“

„Jedenáct. V pondělí mi bude dvanáct.“

„Všechno nejlepší k narozeninám. Jsi opravdu šikovná holka, silná a statečná. Zachránila jsi mi život, Naomi. V necelých dvanácti letech jsi zachránila něčí život. Nikdy na to nezapomeň.“

„Ne, nezapomenu. Už je skoro po bouřce.“

Držela se raději v lese. Sice to trvalo déle, než kdyby zamířily rovnou k cestě, ale Naomi už poznala strach a usoudila, že je lepší dojít lesem až na kraj městečka Pine Meadows.

Chodila tam do školy a do kostela, její máma nakupovala v místním krámě. Naomi věděla, kde najde šerifa, i když v jeho kanceláři nikdy nebyla.

Zatímco obloha na východě bledla a v kalužích se zatřpytilo první ranní světlo, prošla kolem kostela a po úzkém můstku klenoucím se nad potokem. Její promáčené žabky na ulici pleskaly a Ashley se ztěžka trmácela, opírala se o větev a při každém kroku namáhavě popadala dech.

„Kde to jsme?“

„V Pine Meadows.“

„Cože? Byla jsem v Morgantownu. Chodím tam na univerzitu.“

„Je to odsud asi dvacet kilometrů.“

„Trénovala jsem. Běh. Běhám dlouhé tratě, věř nebo ne. A jako každé ráno jsem si šla zaběhat. Parkoval u kraje cesty, měl zvednutou kapotu, jako by se mu pokazilo auto. Musela jsem trochu zvolnit tempo a on mě chytil a něčím praštil. Probrala jsem se tam dole. Musím si zase udělat přestávku.“

Ne, ne, nezastavovat se. Nepřemýšlet. Jenom jednat.

„Už jsme skoro tam. Ten bílý domek u cesty, vidíš tu ceduli vpředu?“

„Kancelář šerifa Pine Meadows. Ach, díky bohu. Díky bohu.“ Ashley se rozplakala, vzlykala tak, že se třásla i Naomi, která ji objala kolem pasu a ještě víc podepřela.

„Jsme v bezpečí. Tady jsme v bezpečí."

Na malé verandě se Ashley sesula na zem, Naomi ji zahalila přikrývkou a zabušila na dveře.

„Bude tam někdo? Možná ne. Je hrozně brzy."

„Nevím." Naomi znovu zabouchala.

Když se dveře otevřely, uviděla povědomý obličej mladého muže s rozcuchanými vlasy.

„Co se děje?" spustil, ospale se na ni podíval a pak uviděl Ashley. „Probůh."

Rozrazil dveře dokořán, přiskočil k Ashley a dřepl si vedle ní. „Vezmu vás dovnitř."

„Pomozte nám. Pomozte."

„Už je to dobré. Všechno bude dobré."

Naomi připadal hubený, ale zvedl Ashley jako nic – a trochu se začervenal, když z ní sklouzla přikrývka a pod potrhanou košilí bylo vidět skoro celé levé ňadro.

„Zlato," oslovil Naomi, „přidrž mi prosím dveře. Měly jste bouračku?"

„Ne," řekla Naomi. Podržela dveře a na chvíli jí blesklo hlavou, jestli by neměla utéct, zda má utíkat, nebo jít dál.

Vešla dovnitř.

„Tak, teď vás tady posadím. Dobré?" Prohlížel si modřiny na Ashleyině krku a do očí se mu vkrádalo poznání. „Beruško, vidíš tamhle tu fontánu na vodu? Mohla bys přinést tady… Jak se jmenujete?"

„Ashley. Ashley McLeanová."

„Přineseš Ashley trochu vody, prosím tě?"

Při řeči se otočil a všiml si, že Naomi drží u boku nůž. Se stejným klidem a rozvahou ji požádal: „Můžeš mi tohle dát? Výborně."

Vzal z Naominy ochablé ruky nůž a položil ho na polici mimo její dosah.

„Musím vyřídit pár telefonátů a taky zavolám doktora, aby vás přijel prohlédnout. Bude nutné, abychom udělali pár snímků. Rozumíte?"

„Ano."

„Zavolám šerifa, bude vám klást otázky. Zvládnete to?"

„Ano."

„Dobře. Napijte se vody. Díky, jsi hodná," pochválil Naomi, která Ashley přinesla pohárek vody, a pohladil ji po mokrých vlasech.

Zvedl ze stolu telefon a vyťukal číslo.

„Šerife, to jsem já, Wayne. Jo, vím, kolik je hodin. Máme tady poraněnou ženu. Ne, pane, nejde o nehodu. Někdo ji přepadl, potřebuje kompletně prohlédnout." Odvrátil se a ztišil hlas, ale Naomi zaslechla slovo *znásilnění*.

„Přivedlo ji nějaké děvče. Myslím, že je to dcerka Toma a Sue Bowesových."

Ashley svěsila ruku s pohárkem a zadívala se Naomi do očí. „Bowesovi?"

„Ano. Já jsem Naomi Bowesová. Potřebuješ se napít."

„Ty taky, holčičko." Ashley odložila pohárek a objala mladší dívku. „Ty taky."

V Naomi jako by se konečně všechno zlomilo. Položila hlavu na Ashleyino rameno a rozplakala se.

Ashley přes dívčinu hlavu zachytila Wayneův tázavý pohled. „Tohle mi udělal její otec, Thomas David Bowes. A Naomi mě zachránila."

Wayne prudce vydechl. „Šerife, hoďte sebou. Přijeďte co nejdřív."

Kapitola druhá

Když dorazil šerif, Wayne odvedl Naomi do jiné místnosti a koupil jí čokoládovou tyčinku a colu. Nic takového normálně nesměla, ale vzala si oboje bez námitek. Wayne přinesl lékárničku a začal jí ošetřovat škrábance a oděrky, o nichž ani netušila, že si je při dlouhém trmácení lesem způsobila.

Voněl po ovocné žvýkačce – všimla si, že mu čouhají z přední kapsy košile, celý žlutý balíček.

Od toho rána si už vždycky spojovala žvýkačku s obyčejnou lidskou vlídností.

„Zlato, máš nějakou oblíbenou učitelku?“

„Ehm, já nevím. Třeba slečnu Blachardovou.“

„Jestli chceš, můžu jí zavolat a požádat, aby sem za tebou přišla.“

„Radši ne. Ne, to je dobré. Dozví se to. Všichni se to dozvědí.“ Cítila tíhu na prsou a odvrátila pohled. „Ale nechci u toho být.“

„Dobře. Přijede sem hodná sestřička a doprovodí Ashley do nemocnice. Chceš taky někoho takového? Třeba i cizí paní.“

„Ne, nechci nikoho. Co se teď bude dít?“

„No, šerif si teď s Ashley trochu popovídá a potom ji odvezou do nemocnice v Morgantownu a tam ji dají do pořádku.“

„Má poraněný kotník.“

„O všechno se postarají, neměj strach. Chceš nějakou jinou sladkost?“

Naomi se podívala na tyčinku Snickers, kterou ještě ani nerozbalila. „Ne, pane, Jenom jsem ještě nikdy nejedla čokoládu hned ráno.“

„Ani o Velikonocích?“ Usmál se a překryl náplastí malý hluboký šrám.

„To je přece boží svátek. Lidi se mají modlit, ne jíst čokoládové zajíčky.“

Při opakování otcových slov vyčetla z očí šerifova zástupce, že ji lituje, ale jen ji popleskal po nohách. „Tak jo. Dostaneš pořádnou snídani, jen co to půjde. Vydržíš tady chvilku?“

„Jsem zatčená?“

Dotkl se její tváře, jemně jako máma. Tentokrát nešlo o projev lítosti, byla to zase ta žvýkačková vlídnost. „Za co, děvenko?“

„Já nevím. Asi zatknete mého tátu.“

„Teď si s tím nedělej starosti.“

„Viděla jsem ho. Viděla jsem, jak vyšel z toho sklípku v lese a tvářil se hrozně divně. Bála jsem se.“

„Už se nemusíš bát.“

„Co bude s maminkou a bráškou?“

„Budou v pořádku.“ Podíval se ke dveřím, které se otevřely, a vešla paní Lettie. Naomi ji znala – chodila do stejného kostela. Jenom zapomněla, že pracuje pro šerifa.

Lettie Huffmanová přinesla červenou tašku. V baculatém obličeji měla smutný úsměv.

„Ahoj, Naomi. Nesu ti suché oblečení. Jsou to věci mé dcerky, sice není tak vysoká a štíhlá jako ty, ale všechno je čisté a suché.“

„Děkuju, paní Lettie.“

„Rádo se stalo. Wayne, máš jít za šerifem. Počkám tu s Naomi. Můžeš se jít rovnou převléknout do koupelny, co říkáš?“

„Ano, paní.“

Oblečení jí bylo velké, ale mohla džíny stáhnout páskem.

Když vyšla ven, Lettie seděla u malého stolku a pila kávu z velkého modrého hrnku. „Mám tady kartáč. Chceš, abych tě učesala? Jsi celá rozcuchaná.“

„Děkuju.“

Naomi si zdráhavě sedla, přestože si nebyla jistá, jestli chce, aby se jí někdo dotýkal. Po několika tazích kartáče se ale uvolnila.

„Máš moc hezké vlasy.“

„Špinavě světlé.“

„Spíš mi barvou připomínají jelenici, všechny světlé odstíny smíchané dohromady a teď v létě ještě vyšisované od sluníčka. A krásně husté. Teď se tě budu trochu vyptávat, holčičko, možná ti to bude nepříjemné. Ale je to důležité.“

„Kde je Ashley?“

„Už ji vezou do nemocnice. Ptala se po tobě, prý jestli tě k ní můžeme přivézt. Chtěla by ses za ní podívat?“

„Ano, paní. Prosím, to bych ráda.“

„Dobře. Ale teď se tě musím zeptat, jestli ti otec někdy ublížil. Je to pro tebe těžké, já vím.“

„Nikdy na mě ani na Masona nevztáhl ruku. Když potřebujeme výprask, dá nám ho máma a nikdy to moc nebolí. Nemá srdce seřezat nás, takže to všichni tři jen tak hrajeme. Táta ale říká, že děti potřebují přísnou ruku. Prý je škoda každé rány, která padne vedle.“

„Já osobně tohle rčení nemám ráda. A teď ještě těžší otázka: dotýkal se tě někdy tam, kde by neměl?“

Naomi hleděla přímo před sebe a Lettie jí kartáčovala vlasy. „Myslíte to, co dělal s Ashley. Znásilnil ji. Vím, co je znásilnění, paní. V Bibli se to dělo Sabinkám. Ale mně to táta nikdy neudělal. A nikdy mě neosahával.“

„Dobře. Ublížil někdy tvé mamince?“

„Asi ne. Někdy…“

„To je v pořádku.“ Lottie nacvičenými pohyby stáhla Naomi vlasy do ohonu a upevnila je gumičkou. „Neboj se říct mi pravdu.“

„Někdy vypadal, jako by jí chtěl ublížit, ale vždycky se udržel. Když se opravdu moc zlobil, tak na den nebo dva někam odešel. Ochladit si hlavu, říkala maminka. Muži potřebují čas, aby se horká hlava ochladila. Nic nevěděla, paní Lettie. Máma nevěděla, že tatínek ubližuje lidem. Bála by se. Moc by se bála.“

„Lidem?“

Lettie se zase posadila a Naomi se dívala pořád přímo před sebe. „Ashley říkala, že tam dole zůstala jeden nebo dva dny. Ale bylo tam víc provazu a taky fotky. Viděla jsem na zdi obrázky jiných žen, svázaných jako ona. Některé vypadaly hůř. Myslím, že už nežily. Asi byly mrtvé. Chce se mi zvracet.“

Lettie ji odvedla na záchod. Když se Naomi skláněla nad mísu, přidržela jí vlasy a pak jí omyla obličej chladivým hadříkem.

Dala Naomi mentolovou vodu na vypláchnutí úst a zlehka ji políbila na čelo.

„Už toho máš určitě dost. Možná by sis chtěla trochu odpočinout."

„Domů asi nemůžu, co?"

„Teď ještě ne, holčičko, je mi líto. Ale můžu tě vzít k sobě domů a třeba se zkusíš prospat v pokoji pro hosty."

„Můžu tady zůstat, dokud nepřijdou máma a Mason?"

„Jestli chceš, můžeš. Přinesu ti toast, uvidíme, jestli se ti zklidní žaludek. Tu čokoládu si nechej na později."

„Děkuju."

Lettie vstala. „Naomi, to, cos udělala, bylo správné. A navíc statečné. Jsem na tebe hrozně moc pyšná. Přijdu za chvilku. Chceš, abych ti k toastu uvařila čaj s medem?"

„To bych ráda, děkuju."

Jakmile Naomi osaměla, položila si hlavu na stůl, ale nedokázala odpočívat. Trochu se napila coly, byla hrozně sladká. Chtěla vodu – studenou a čistou. Vzpomněla si na fontánku a zvedla se.

Vyšla z malé místnosti a chtěla se zeptat, jestli si tam může dojít.

Uviděla, jak zástupce šerifa vleče jejího otce k velkým kovovým dveřím. Ruce v poutech měl za zády a pravou tvář rudou a pohmožděnou.

Teď už nevypadal divoce, ale ani znepokojeně nebo kajícně. Měl na rtech pohrdavý úšklebek – takhle se tvářil, když někdo řekl, že se možná v něčem mýlí.

Uviděl ji a Naomi se připravila na jeho hněv, nenávist, rozhořčení.

Jen na ni lhostejně pohlédl, než prošel těmi kovovými dveřmi a zmizel.

V místnosti byla spousta lidí a rámusu, vzduch temně jiskřil. Měla pocit, že se v něm vznáší, jako by nohy odešly jinam a její tělo tam volně viselo.

Slyšela slova, nesouvislá, plechově znějící.

FBI, masový vrah, soudní lékař, oběti.

Nic nedávalo smysl.

Nikdo si jí nevšímal, vytáhlé dívky s vykulenýma zářivýma očima v křídově bílém obličeji, utopené v příliš velkém oblečení a přemožené šokem.

Nikdo se nepodíval jejím směrem a napadlo ji, jestli by ji taky naprosto ignorovali jako otec, zda by i pro ně byla vzduch, kdyby ji uviděli.

Možná se nic z toho doopravdy neděje. Možná ani *ona* není skutečná.

Ale ten tlak na prsou jí připadal skutečný. Jako kdyby spadla z vysoké větve na starém dubu, vyrazila si dech a ne a ne se znovu nadechnout.

Všechno se s ní zatočilo a světlo zmizelo, jako když mrak zakryje měsíc.

Jakmile byl Bowes zajištěný, Wayne vyšel ven právě včas, aby zahlédl, jak se jí protáčejí panenky. Vykřikl a rychle k ní přiskočil, ale nestihl ji zachytit dřív, než se sesula na zem.

„Přineste vodu! Kde je doktor? Co tady ta holka sakra dělá?“ Zvedl ji, podepřel a jemně ji pleskal po tvářích tak bledých, že mu připadaly úplně nehmotné.

„Ach ne, to mě mrzí. Božínku! Potřebovala se trochu najíst. Nechala jsem ji chvilku samu a šla něco přichystat.“ Lettie si dřepla, v ruce pohárek vody.

„Viděla ho? Viděla mě, když jsem toho grázla přivedl?“

Lettie zavrtěla hlavou. „Byla jsem pryč nanejvýš tři minuty. Už se probírá. Tak, holčičko, hezky dýchej. Omdlela jsi. Napij se trochu vody.“

„Zvracela jsem?“

„Už je to dobré. Napij se.“

Všechno si to začínala vybavovat. Zavřela oči – zelené, máma o nich říkala, že jsou zelené jako lahvičky na léky. „Proč se na mě nezlobí? Proč mu na mně nezáleží?“

Musela vypít trochu vody a pak ji Wayne zase odnesl dozadu. Přinesli čaj a toast – jídlo pro nemocné. Snědla, co mohla, a zjistila, že ten divný pocit, jako by se vznášela, už přešel.

Vše ostatní vnímala zastřeně. Doktor Hollin ji prohlédl. Teď už s ní pořád někdo byl – a Wayne jí přinesl další colu.

Přišel šerif Joe Franks. Znala ho, chodila do školy s jeho synem, Joem juniorem. Šerif měl široká ramena, statnou postavu, silný krk a přísný obličej. Vždycky jí připadal jako buldok.

Posadil se proti ní.

„Jak je ti, Naomi?“

Jeho hlas zněl skřípavě.

„Já nevím. Ehm. Dobře, pane.“

„Vím, že máš za sebou těžkou noc a teď ještě i těžký den. Víš, co se tady děje?“

„Ano, pane. Můj táta ubližoval Ashley. Držel ji svázanou ve starém sklípku v lese u vyhořelé chaty. Ublížil jí hrozně moc a taky ubližoval jiným lidem. Viděla jsem tam dole jejich fotky. Nevím, proč to dělal. Nevím, proč by někdo dělal něco takového.“

„Byla jsi v tom sklípku někdy dřív? Před včerejškem?“

„Nevěděla jsem o něm. Nesměli jsme chodit tak daleko do lesa. Nanejvýš k potoku, a jen když nám to dovolil.“

„Proč jsi tam šla včera v noci?“

„No… probudila jsem se a bylo hrozné horko. Seděla jsem u okna a viděla, že táta někam jde. Napadlo mě, že se chce třeba ochladit u potoka – a chtěla jsem tam taky jít. Vzala jsem si baterku a žabky a vyklouzla ven. Tohle ale nesmím.“

„To nic, nevadí. A šla jsi za ním.“

„Napadlo mě, že by to třeba bral jako legraci. Kdyby měl dobrou náladu, prozradila bych, že tam jsem. Jenže nešel k potoku a chtěla jsem vědět, kam se vydal. A když jsem se dostala k té vyhořelé chatě se sklípkem, myslela jsem, že tam třeba montuje kolo, které mi dají k narozeninám.“

„Ty máš narozeniny, děvenko?“

„V pondělí, a řekla jsem si o kolo. Tak jsem čekala – chtěla jsem se tam kouknout. Schovala jsem se a čekala, až táta vyjde ven, ale…“

„Copak?“

Blesklo jí hlavou, že by bylo snazší, kdyby se znovu vznesla a někam odlétla. Ale šerif měl vlídné, trpělivé oči. I kdyby plula vzduchem, nespustil by je z ní.

A někomu to říct musela.

„Vypadal jinak, šerife. Když vyšel ven, tvářil se hrozně divně a to mě děsilo. Ale počkala jsem, až odejde, protože jsem chtěla vědět, co je tam dole.“

„Jak dlouho jsi čekala?“

„Nevím. Připadalo mi to jako věčnost.“ Trochu se začervenala. Přece mu nebude vykládat, jak v lese čurala. To je soukromá věc. „Na dvířkách byla petlice a chvíli mi trvalo, než jsem ji vysunula. Když jsem otevřela, uslyšela jsem nějaké kňučení. Napadlo mě, že je tam třeba štěně. Naši nám nedovolí mít psa, ale pomyslela jsem si, že ho možná přece jen dostanu. A pak jsem uviděla Ashley.“

„Co přesně jsi tam viděla, holčičko? Vím, je to těžké, ale když mi to povíš, pomůže nám to.“

Vylíčila mu to a upíjela přitom colu, přestože měla úplně stažený žaludek.

Kladl jí další otázky a Naomi se co nejvíc snažila. Nakonec ji pohladil po ruce.

„Vedla sis moc dobře. Teď dojdu pro tvou mámu.“

„Je tady?“

„Ano, je tady.“

„A Mason?“

„Je u Huffmanových. Hraje si s Jerrym, paní Huffmanová na něj dohlédne.“

„To je dobře. S Jerrym si hraje rád. Šerife Franksi, je maminka v pořádku?“

Najednou měl zastřené oči. „Taky je to pro ni těžké.“ Chvíli mlčel. „Jsi opravdu šikovná, rozvážná dívka, Naomi.“

„Nepřipadám si zrovna rozvážně. Zvracela jsem a taky jsem omdlela.“

„Věř mi, zlato, jsem policista.“ Pousmál se. „Něco vydržíš. Takže ti rovnou řeknu, že se tě budou vyptávat i další lidé. Z FBI – víš, co to je?“

„Ano, pane. Tak trochu.“

„Budou ti klást otázky. A taky s tebou budou chtít mluvit reportéři. S lidmi od FBI mluvit musíš, ale s reportéry ne, se žádným z nich.“

Přešlápl a vytáhl z kapsy vizitku. „Tady je moje telefonní číslo – na tohle se dovoláš sem a vzadu jsem připsal číslo ke mně domů. Můžeš volat kdykoli – v kteroukoli hodinu, na tom nezáleží. Kdybys mi potřebovala něco říct, brnkni mi, ano?“

„Dobře, pane,“ přikývla.

„Někam si tu kartičku dej a neztrať ji. A teď jdu pro tvou mámu.“

„Šerife Franksi?“

Zastavil se u dveří a otočil se k ní. „Ano, děvenko?“

„Půjde táta do vězení?“

„Ano, zlato, půjde.“

„Ví to?“

„Asi ano.“

Podíval se na její colu a přikývl. „Tak jo.“

Jejího tátu zavřou do vězení. Jak se teď může vrátit do školy nebo do kostela, jít s mámou do krámu? Bylo to ještě horší, než když si taťka Carrie Pottersové musel odsedět dva měsíce kvůli rvačce v kulečníkové herně. Dokonce horší než to, jak šel strejda Bustera Kravitta do basy za prodej drog.

Už za týden půjde do sedmé třídy a všichni se dozvědí, co se stalo. Co provedl její táta. Co udělala ona. Netušila, jak asi…

Dveře se otevřely a ukázala se její máma.

Vypadala přepadle, jako by jí bylo řadu dní špatně, hodně špatně, a užíralo ji to. Připadala Naomi hubenější, než když šla včera večer spát. A v jejích zarudlých opuchlých očích stály slzy. Rozcuchané vlasy jí trčely do všech stran, jako by si je ani neučesala, a měla na sobě vybledle růžové neforemné šaty, které obvykle nosila na zahradu.

Naomi roztřeseně vstala, v tu chvíli si nepřála nic než zabořit obličej do máminy hrudi a najít tam útěchu, sliby, o nichž by předstírala, že jim věří.

Ale matka jen plakala, z jejích očí se hrnuly slzy, provázené hrdelními vzlyky. Padla na zem a zakryla si rukama obličej.

A tak šlo dítě k matce, objalo ji, hladilo a chlácholilo. „Neboj se, maminko. Zvládneme to.“

„Naomi. Naomi. Říkají o tvém tátovi strašné věci. Prý to říkáš ty.“

„Zvládneme to.“

„To není možné. Ti lidé určitě nemluví pravdu.“ Susan se odtáhla a sevřela dlaněmi Naomin obličej. „Jen sis to vymyslela. Měla jsi zlý sen,“ naléhala.

„Mami, viděla jsem to.“

„Ne, tak to není. Musíš jim říct, že ses spletla."

„Nespletla jsem se. Ashley – ta dívka, kterou tam držel – je v nemocnici."

„Lže. Určitě lže. Naomi, je to tvůj táta, tvoje *krev*. Můj manžel. Policisté prohledávají celý dům. Nasadili tvému tátovi pouta a odvedli ho pryč."

„Byla svázaná. Přeřezala jsem provazy."

„Ne, nic takového jsi neudělala. *Teď hned* přestaneš lhát a řekneš všem, že sis to vymyslela."

Naomi cítila, jak jí třeští hlava tupou bolestí. I její vlastní hlas zněl dutě a sklesle.

„Strhla jsem jí pásku z úst. Pomohla jsem jí vylézt ze sklípku ven. Sotva se belhala. Neměla na sobě žádné oblečení."

„Ne."

„Znásilnil ji."

„Neříkej takové věci," vykřikla Susan pištivě a zatřásla dcerou. „Neopovažuj se!"

„Viděla jsem fotky na zdi. Spoustu fotek dalších dívek, mami. A taky nože se zaschlou krví, provaz a…"

„Nechci tohle slyšet." Susan si přikryla dlaněmi uši. „Jak to můžeš říkat? Jak bych tomu všemu mohla věřit? Je to můj manžel. Žila jsem s ním čtrnáct let. Mám s ním dvě děti. Noc co noc spíme v jedné posteli."

Prudkost se roztříštila jako sklo. Susan znovu položila hlavu na Naomino rameno. „Co teď, co si počneme?"

„Zvládneme to," zopakovala Naomi bezmocně. „Všechno zase bude dobré, mami."

Domů se vrátit nemohli. Ne dřív, než policie a teď už i FBI všechno prohledají a pustí je tam. Ale Lettie jim odsud přinesla nějaké oblečení, kartáčky na zuby a podobně, dala Naomi a její mámě k dispozici pokoj pro hosty a Mason mohl spát na lehátku u jejího syna.

Matka dostala od doktora něco na spaní a Naomi tomu byla ráda. Osprchovala se, převlékla se do vlastních věcí, stáhla vlasy dozadu a cítila se hned lépe.

Vyšla z koupelny, přeběhla chodbu a potichounku otevřela dveře, aby zkontrolovala mámu. Uviděla, že na kraji postele sedí bráška.

„Neprobuď ji!“ sykla a hned se za to strohé okřiknutí styděla. Otočil hlavu a podíval se na ni.

Poznala, že taky plakal, obličej měl celý flekatý a v rudě orámovaných očích bezradný pohled.

„Jen se na ni dívám.“

„Pojď, Masone. Kdyby se probudila, znovu se rozbrečí.“

Nehádal se s ní a poslechl – což se stávalo jen vzácně. A pak se k ní přimkl a pevně ji objal.

Moc se už neobjímali, ale byl to hezký pocit, mít se o koho opřít, takže mu objetí oplatila.

„Přišli k nám domů, ještě jsme spali. Slyšel jsem tátu křičet, a taky další lidi, a vyběhl jsem z pokoje. Viděl jsem, jak se táta pere se zástupcem šerifa, a pak ho přitiskli ke zdi. Máma vřískala a brečela a tátovi nasadili pouta, úplně jako v telce. Vykradl banku? Nikdo mi nechce nic říct.“

„Ne, nevykradl banku.“

Kdyby sešli dolů, bude tam paní Lettie, takže se radši s bráškou posadila na zem.

„Ubližoval lidem, Masone. Ženám.“

„Proč?“

„Nevím, ale dělal to.“

„Třeba si za to mohly samy.“

„Ne, nemohly. Vzal je na jedno místo v lese, svázal je a ubližoval jim.“

„Jaké místo?“

„Takový hnusný sklep. Pošlou ho za to do vězení.“

„Nechci, aby tátu zavřeli.“ Z očí se mu znovu vyhrnuly slzy. Mohla ho jen obejmout kolem ramen.

„Dělal lidem špatné věci, Masone. Musí jít do vězení.“

„Zavřou taky mámu?“

„Ne, máma nikomu neublížila. Nevěděla, co táta provádí. Netrap ji kvůli tomu. A taky se nehádej. Lidi budou o tátovi povídat různé věci a asi bys ho chtěl bránit, ale nemůžeš. Protože to, co říkají, je pravda.“

Zatvářil se bojovně. „Jak víš, že je to pravda?“

„Vím, co jsem viděla. A teď už o tom nechci mluvit. Mám toho pro dnešek dost. Kéž by to skončilo. Přála bych si být jinde.“

„Já chci domů.“

Naomi o to nestála. Už se tam nechtěla nikdy vrátit, protože věděla, co se dělo opodál v lese. Věděla, co je zač ten muž, který s nimi žil pod jednou střechou, s nímž jedli u jednoho stolu.

„Paní Lettie říkala, že mají dole v obýváku Nintendo.“

Bojovnost ustoupila a vystřídal ji výraz naděje promísené pochybnostmi. „Můžeme si něco zahrát?“

„Prý ano.“

„Mají Donkey Konga?“

„Pojďme se podívat.“

Doma žádné videohry neměli – ani počítač –, ale oba měli dost přátel, díky nimž si hraní vyzkoušeli. A Naomi věděla, že Mason videohry miluje. Bylo jednoduché odvést ho dolů a s pomocí paní Lettie ho k nim usadit – a ještě lepší bylo, že zašla pro svého dospívajícího syna, který se uvolil s Masonem hrát.

„Vyrobím citronádu. Co kdybys se mnou šla do kuchyně a pomohla mi s tím, Naomi?“

Huffmanovi měli moc hezký dům, čisťounký a útulný, se spoustou barev na zdech i nábytku. Naomi věděla, že pan Huffman učí angličtinu a literaturu na střední škole a paní Lettie pracuje pro šerifa. Ale ten dům jí připadal *přepychový*.

V kuchyni byla myčka nádobí – u nich doma tak říkali jí – a uprostřed místnosti stál sněhobílý ostrůvek s druhým dřezem.

„Máte moc krásný dům, paní Lettie.“

„Děkuju, jsem ráda, že se ti tady líbí. Chci, abyste u nás měli pohodlí.“

„Co myslíte, jak dlouho tady budeme?“

„Den dva, to je vše.“ Lettie dala na plotnu hrnec vody s cukrem. „Už jsi někdy vařila domácí citronádu?“

„Ne, paní.“

„Je moc dobrá. Příprava zabere dost času, ale výsledek stojí za to.“ Znělo to lákavě.

Lettie se pilně činila. Naomi si všimla, že na sobě nemá zástěru, jen si zastrčila za opasek kalhot utěrku. Táta si nepřál, aby maminka nosila kalhoty. Tvrdil, že ženy mají nosit sukně a šaty.

Stačilo pomyslet na otce a vybavit si jeho hlas a znovu se jí stáhly útroby. Přinutila se myslet na něco jiného.

„Co vlastně děláte v kanceláři šerifa, paní Lettie?“

„Po pravdě řečeno, děvenko, jsem jeho zástupkyně – první žena, která v Pine Meadows dělá tuhle práci, a po šesti letech pořád jediná.“

„Stejně jako zástupce Wayne.“

„Přesně tak.“

„Takže víte, co bude dál. Řeknete mi, co se teď bude dít?“

„Jistě to nevím, protože se toho případu ujala FBI. My jim jenom pomáháme. Shromáždí důkazy a výpovědi a tvůj táta dostane advokáta. Pak bude hodně záležet na důkazech a svědectví a na tom, co vypoví tvůj táta a jak se zachová. Vím, že je to těžké, ale uděláš nejlíp, když se budeš snažit na to nemyslet a nedělat si starosti.“

„O tátu si starosti dělat nebudu.“ V tom už měla jasno. Ale… „Musím se postarat o maminku a Masona.“

„Ach, holčičko!“ Lettie si povzdechla, zamíchala vodu v hrnci a vykročila k Naomi. „Někdo se musí postarat o tebe.“

„Maminka bez táty nebude vědět, co má dělat, a Mason nechápe, co táta udělal. Neví, co je to znásilnění.“

Lettie znovu vzdychla a pak Naomi objala. „Všechno nemůže být jen na tobě, to nejde. Tvoje maminka má bratra, že ano? Kde je? Kde žije strýc Seth?“

„Ve Washingtonu, D.C. Ale nesmíme se s ním stýkat, protože je homosexuál. Táta říká, že je to hnus.“

„Tvého strýce znám ze školy, je o pár let mladší než já. A nikdy jsem neviděla, že by se choval hnusně.“

„V Bibli ale stojí…“ Zabolelo ji u srdce – co všechno je v Bibli a co o tom říkal táta. Ne, už se tím nebude trápit. „Byl na nás vždycky moc hodný. Pamatuju si, že se hezky smál. Ale táta rozhodl, že už k nám nesmí jezdit, a maminka s ním nesměla mluvit ani po telefonu.“

„Chceš, aby sem přijel?“

Naomi se při těch slovech stáhl krk a zmohla se jen na přikývnutí.

„Tak dobře. Jen dovařím tenhle sirup a pak ho nechám vychladnout a zkusím se s ním spojit. A potom budeme mačkat šťávu z citronů, to je legrace, uvidíš.“

Naomi se učila vyrábět domácí citronádu a snědla zapečený sýrový sendvič – ta kombinace se pro ni navždycky stala jídlem, které přináší útěchu.

Její máma celý den prospala a Naomi poprvé za celý svůj život prosila, že chce ještě s něčím pomoct. Lettie ji zavedla do zahrady za domem a nechala ji trhat plevel v záhonech květin a zeleniny a naplnit ptačí krmítka semínky.

Když byla Naomi se vším hotová, zmohla ji únava tak, že si lehla ve stínu do trávy a usnula.

Probudila se leknutím stejně jako v noci. Nevěděla, co ji vyburcovalo ze spaní.

S bušícím srdcem se rychle posadila, napůl čekala, že uvidí, jak u ní stojí otec, v jedné ruce provaz a ve druhé nůž.

Ve stínu na zahradní židli seděl nějaký muž, ale nebyl to otec. Naomi nejdřív uviděla khaki kalhoty a mokasíny bez ponožek a pak doputovala pohledem ke světle modrému tričku s obrázkem muže na koni v místě, kde bývá kapsa.

Měl stejné oči jako ona, sytě zelené, hladce oholený obličej – tak hezký jako u filmových hvězd – a vlnité hnědé vlasy přikryté panamákem.

„Usnula jsem.“

„Není nad to trochu si v letním odpoledni zdřímnout ve stínu. Pamatuješ se na mě, Naomi?“

„Strýček Seth.“ Píchlo ji u srdce, ale jinak než předtím. Trochu se bála, že zase omdlí, protože se jí točila hlava, ale tentokrát úplně jinak. Radostí.

„Přijel jsi. Přijel jsi za námi,“ opakovala, šla k němu, sedla si mu na klín, přitiskla se k jeho hrudi a zakvílela: „Neopouštěj nás. Prosím, strýčku, neopouštěj nás. Prosím, prosím.“

„Neboj se, holčičko, nic takového neudělám. Slibuju. Už si s ničím nedělej těžkou hlavu, jsem tady a postarám se o vás.“

„Dal jsi mi ty hezké růžové šaty."

Zasmál se tak, že se jejímu ztrápenému srdci hned ulevilo, vytáhl z kapsy kalhot bělostný kapesník a osušil jí slzy.

„Ještě si to pamatuješ? Mohlo ti být tak šest."

„Byly moc hezké, opravdu parádní. Máma spí. Pořád jenom spí."

„Asi to teď potřebuje. Páni, jsi tak vysoká! A ty dlouhé nohy. Co ty škrábance?"

„V lese byla hrozná tma."

Pevně ji objal. Moc hezky voněl, jako limetková zmrzlina. „Teď už není tma a jsem tady. Jen co to půjde, vezmu vás k sobě domů. Tebe, Masona a tvou mámu."

„Pojedeme s tebou do Washingtonu? Budeme u tebe bydlet?"

„Ano. Se mnou a mým přítelem Harrym. Harry se ti bude líbit. Už se seznámil s Masonem, hraje s ním Donkey Konga."

„Je homosexuál?"

Seth se rozesmál. „Ano, jistě."

„Ale hodný, stejně jako ty."

„Já myslím, že jo, ale uvidíš sama."

„Brzy skončí prázdniny. Budu muset do školy a Mason taky."

„Začnete chodit do školy v D.C. To by šlo, ne?"

Od samé úlevy jí už zase bylo na omdlení, takže jen přikývla. „Už tady nechci být. Paní Lettie je moc hodná. I zástupce Wayne a taky šerif. Dal mi svoje číslo, abych mu zavolala, kdybych něco potřebovala. Ale nechci tady být."

„Jak to bude možné, odjedeme."

„Nechci vidět tátu. Nechci ho vidět. Vím, že to je ode mne špatné, ale…"

Trochu ji od sebe odtáhl. „Není na tom nic špatného, vůbec si to nemysli. Jestli nechceš, nemusíš ho vidět."

„Řekneš to mámě? Bude nás nutit, mě i Masona. Nechci ho vidět. On mě taky nechtěl vidět. Můžeme jet do Washingtonu co nejdřív?"

Znovu ji stiskl v objetí. „Pracuju na tom."

* * *

Trvalo to víc než týden, i když u paní Lettie nestrávili ani jednu noc. Sjeli se tam reportéři – v tom měl šerif pravdu. A přijely jich houfy, štáby s velkými vozy a televizními kamerami. Pokaždé, když někdo vyšel z domu ven, se hned shlukli a jeden přes druhého vykřikovali otázky.

Na Naominy narozeniny si nikdo nevzpomněl, ale bylo jí to jedno. Nejradši by na ně taky zapomněla.

Nakonec se ocitli v jiném domě, zdaleka ne tak hezkém jako u paní Lettie, kousek od Morgantownu. A bydleli tam s nimi i lidé od FBI, kvůli reportérům a taky proto, že už se objevily výhrůžky.

Naomi slyšela, jak o tom mluví jeden z policistů. Říkal, že jejich otce taky převezou jinam.

Vyslechla toho hodně, protože poslouchala.

Máma se hádala se strýčkem Sethem kvůli Washingtonu a návštěvě ve vězení, chtěla tam vzít i děti. Strýc ale dodržel slib. Když se tam jejich máma rozjela, doprovodila ji jenom policistka od FBI.

Pak za ním jela podruhé a po návratu si vzala prášky. Spala přes dvanáct hodin.

Slyšela, jak strýček mluví s Harrym o tom, co musejí změnit, aby s nimi v jejich domě v Georgetownu mohli žít tři další lidé. Harry – Harrison (jako Indiana Jones) Dobbs – se Naomi opravdu líbil. Ačkoli ji udivilo a překvapilo, že není běloch. Ale nebyl úplně černý. Jeho kůže měla barvu karamelové polevy, co jí tolik chutnala na zmrzlině, když si zasloužila mimořádnou odměnu.

Byl hodně vysoký a měl modré oči, v tom karamelovém obličeji velice výrazné. Dělal šéfkuchaře a pověděl jí s mrknutím, že vaří v luxusní restauraci. Naomi se do té doby nesetkala se žádným mužem, který by se vyznal v kuchyni, ale Harry každý den vařil večeři. Jídla, o jakých nikdy ani neslyšela, natož aby je ochutnala.

A jeho výtvory vypadaly krásně, jako z filmu.

Koupili Masonovi Nintendo a jí a mamince nové oblečení. Usoudila, že když s nimi v tom ne tak hezkém domě pobývají Harry a Seth, vydrží tam i ona.

Ale jednou pozdě večer, po matčině návratu z návštěvy u táty, uslyšela Naomi hádku. Hádky mezi strýčkem a mámou nenáviděla, vždycky se pak bála, že Seth odjede.

„Nemůžu se jen tak sebrat a odstěhovat se s dětmi pryč. Jsou to i Tomovy děti."

„Zůstane až do smrti ve vězení, Susie. Chceš je tam o návštěvních dnech s sebou vláčet? To jim přece nemůžeš udělat."

„Je to jejich otec."

„A odporná zrůda."

„Nemluv tak o něm."

„Tom je hnusná zrůda, smiř se s tím. Děti tě potřebují, Susie, zastaň se jich. On si už nezaslouží ani minutu tvého času."

„Dala jsem mu slib. Že ho budu milovat, ctít, poslouchat."

„Slib dal i on tobě, ale porušil ho. Kristepane, znásilňoval, mučil a zabíjel ženy – víc než dvacet podle toho, co sám přiznal. Chvástal se tím, panebože! Přes dvacet mladých holek. Když s nimi skoncoval, přišel si lehnout do vaší postele."

„Přestaň! Mlč už! Chceš mi vykládat, že to opravdu dělal? Něco tak strašného? Jak bych se s tím mohla smířit, Sethe? Jak s tím můžu žít?"

„Máš dvě děti, které tě potřebují. Pomůžu vám, Susie. Odjedeme pryč, ty i děti budete v bezpečí. Najdeme odbornou pomoc, psychologa pro tebe i pro ně. Děti budou chodit do dobrých škol. Nehodlám ti nic nařizovat, jak to dělal on. To ode mě neočekávej, Susie. Dokud je to nutné, budu tebe a děti ochraňovat. Ale prosím, snaž se vzpomenout, jaká jsi byla před ním. Měla jsi rovnou páteř a plány, vnitřní světlo."

„Copak nechápeš?" Ta děsivá úpěnlivost v matčině hlase, strašná bolest, rána, co se nikdy nezahojí. „Když odejdu, jako bych řekla, že se to všechno stalo."

„Stalo se to. Přiznal se."

„*Donutili* ho."

„Přestaň. Tak už dost. Tvoje dcera, tvoje holčička viděla na vlastní oči, co prováděl."

„Všechno si vymyslela…"

„Nech toho, Susie. Přestaň."

„Prostě nemůžu… Jak bych to mohla nevědět? Copak jsem s ním mohla prožít skoro půl života a nic netušit? Ti reportéři to na mě pořád pokřikují.“

„Kašli na ně. Zítra jedeme pryč. Bože, kde vězí tvůj hněv? Kde zůstala zlost nad tím, co udělal, jaký je, co způsobil tobě a dětem? Čím musela projít Naomi! Setsakra doufám, že ji v sobě najdeš, ale do té doby mi musíš důvěřovat. Tohle je pro nás nejlepší řešení. Zítra můžeme jet a začneš pro sebe a děti budovat nový život.“

„Nevím, odkud začít.“

„Jdi balit. A budeme to brát krok za krokem.“

Když Seth odešel z místnosti, máma plakala. Ale po chvíli Naomi slyšela otvírání a zavírání zásuvek.

To zní, jako kdyby balila, pomyslela si.

Ráno odjedou. Nechají tohle všechno za sebou.

Zavřela oči a odříkala děkovnou modlitbu za strýčka. Tak jako ona zachránila život Ashley, strýc Seth ho teď zachránil jí.

Kapitola třetí

Naomi bydlela ve Washingtonu, D.C. pět měsíců, dva týdny a pět dní. Za tu krátkou dobu prožila tolik báječných věcí, tolik zklamání, radosti i smutných chvil, že už si je ani všechny nepamatovala.

Zamilovala si ten dům v Georgetownu s vysokými stropy a sytými, výraznými barvami, pěkným zadním dvorem a fontánkou s malým bazénem.

Nikdy dřív nežila ve městě, takže vydržela celé hodiny sedět u okna ve svém pokoji a pozorovat auta a lidi. A její pokoj byl krásný. Starý toaletní stolek z třešňového dřeva – starožitný, ne nějaký krám z bazaru, protože v tom byl rozdíl – měl velké oválné zrcadlo s rámem ze stejného dřeva s vyřezávanými kudrlinkami. Spala v prostorné manželské posteli, v níž se mohla po libosti převalovat a roztahovat paže doširoka, jak jen chtěla. Lůžkoviny byly tak hebké a jemňoučké, že stačilo hladit prstem polštář a ukolébalo ji to k spánku.

Na zdech v barvě večerních červánků visely obrázky trsů květin z jejich vlastní zahrady.

Líbilo se jí tam ještě víc než v maminčině elegantnější ložnici, kde stála velká postel s nebesy a křeslo, nad nímž poletovali podivní a krásní ptáčci.

Masona ubytovali v pokoji nahoře, jemuž strýc říkal salonek. Měl tam rozkládací pohovku, ale v prvních několika týdnech se po většinu nocí přikradl za Naomi a buď si k ní vlezl do postele, nebo se stočil na koberci do klubíčka jako štěně.

Harry je vzal do své restaurace s ubrusy, svíčkami a květinami a provedl je po velké kuchyni, kde bylo horko a spousta ruchu a randálu.

Začátek školního roku znamenal nervy a vzrušení. Nová škola v novém prostředí, kde ji nikdo neznal. Bylo to děsivé a současně bezva. Taky musela používat nové příjmení. Stala se

z ní Naomi Carsonová – nová, úplně jiná dívka. Některé děti si utahovaly z jejího přízvuku. Nikdo ze spolužáků ale nevěděl, že její táta sedí za mřížemi.

Moc se jí nelíbilo chodit na terapii. Doktorka Osgoodová byla příjemná – mladá a hezká, a vždycky pěkně voněla. Ale Naomi přinejmenším ze začátku připadalo nesprávné mluvit s úplně cizím člověkem o rodičích a bratrovi, a hlavně o tom, co se stalo tehdy v noci v tom lese.

Mason chodil jinam, k lékaři, který ho nechával mluvit o videohrách a basketbalu, což se mu líbilo. Aspoň to říkal a po pár týdnech povídání o videohrách a basketbalu už v noci k Naomi nepřicházel.

A jejich máma chodila taky jinam, pokud tedy ke své doktorce šla. Často se vymluvila na bolest hlavy a šla si raději lehnout.

Jednou týdně – v návštěvní den – si od strýčka Setha půjčila auto a jela do vězení v Hazeltonu. Cesta tam a zpátky trvala bezmála osm hodin, kvůli té chvilce, kdy manžela viděla za skleněnou přepážkou. Vždycky se vracela celá ubitá a s bolestí hlavy.

Ale pořád tam jezdila.

Život přece jen zajel do určitých kolejí, ona a Mason chodili do školy, Harry vařil v restauraci, Seth pracoval v nějaké kanceláři, kde investoval peníze jiných lidí, a její máma dělala na částečný úvazek číšnici.

Pak jednou večer přišel Seth z práce s jakýmsi bulvárním plátkem v ruce a rozpoutalo se učiněné peklo.

Naomi se krčila. Ještě nikdy neviděla strýce rozzlobeného, neslyšela ho zvednout hlas. Vůbec nevěděla, co má dělat – zrovna vařila na velkém plynovém sporáku kuře s rýží tak, jak ji to naučil Harry, Mason seděl opodál u jídelního pultu a lelkoval u domácího úkolu a máma se tvářila, jako že pomáhá, ale vlastně jen civěla do prázdna.

Když Seth hodil na pult noviny, nadskočila. A Naomi uviděla, že je na první stránce fotka jejího otce a panebože, taky její fotka z doby, kdy chodila do školy v Pine Meadows.

„Jak jsi mohla? Jak můžeš tohle dělat dětem, sobě?“

Susan sevřela zlatý křížek na krku. „Nekřič na mě. Moc jsem jim toho neřekla."

„Řekla jsi víc než dost. Dalas jim tuhle fotku Naomi? Prozradila jsi, že teď žijete tady v D.C.?"

Svěsila ramena a Naomi napadlo, že to dělala vždycky, když se na ni táta škaredě podíval.

„Zaplatili mi pět tisíc dolarů. Musím si vydělat na živobytí, nebo snad ne?"

„Takhle? Že prodáš dceřinu fotku bulváru?"

„Dostali by se k ní i beze mě, jak víš. Pořád se v tom babrají, píšou o nás už týdny. Nemá to konce."

„Neměli její fotku, Susan." Seth si unaveně uvolnil uzel na červené kravatě. „Nevěděli, že teď všichni žijeme tady."

Když zazvonil telefon, zarazil sestru zvednutím ruky. „Nezvedej to. Nechej to na záznamníku. Už se mi šestkrát dovolali do kanceláře. Netrvá dlouho zjistit číslo, které není v seznamu. Nebylo tam, abyste byli chránění, ty i děti. Před tím, co se teď bude dít."

„Vždycky na mě čekají u vězení, dorážejí na mě." Susan s rameny stále svěšenými semkla rty.

Naomi si všimla, že má kolem úst vrásky. Vrásky, které tam před tou horkou letní nocí nebyly.

„A Tom říkal, že na tom můžeme vydělat slušné peníze. Sám to udělat nemůže, je na to zákon, ale…"

„Můžeš mu je poslat."

Susan zrudla, jako když jí něco bylo hodně trapné nebo se zlobila. „Mám vůči svému muži povinnosti. Drží ho zavřeného někde v izolaci. Tvrdil, že potřebuje peníze na zaplacení advokáta, aby mu vyjednal lepší podmínky."

„Suzie, prokristapána, skočíš mu na tyhle kecy. Nepoznáš, že jsou to jen žvásty?"

„Tak nemluv."

„Vadí ti, co říkám, a tohle ti nevadí?" Připlácl ruku na bulvární noviny a v tu chvíli se telefon znovu rozdrnčel. „Četla jsi to?"

„Ne, nečetla. Nechci to číst. Pořád mě někdo otravuje… ti lidé na mě doráželi a Tom říkal, že by si mohl vydobýt víc úcty, kdyby vypověděl svůj příběh a já bych ho podpořila."

„Bulvár nebere nikdo vážně. To určitě ví i on…“ Seth se odmlčel a Naomi na něj kradmo pohlédla. Napadlo ji, že vypadá spíš znechuceně než rozzlobeně. „Kdo tě otravuje? S kým jsi ještě mluvila?“

„Se Simonem Vancem.“

„Ten spisovatel. Skutečné zločiny.“

„Je profesionál. Jeho nakladatel mi zaplatí pětadvacet tisíc dolarů. Mám na to smlouvu.“

„Podepsala jsi smlouvu.“

„Je profesionální.“ Susan se skelným pohledem a třesoucími se rty rozhodila ruce, jako by odrážela útok. „A prý dostanu ještě víc, až dojednají filmová práva. Říkal.“

„Susan.“ Naomi už poznala zoufalství a teď je slyšela ze strýcova hlasu. „Cos to udělala?“

„Jako číšnice se neuživím. A ta doktorka, ke které mě nutíš chodit, tvrdí, že musím pracovat na svém sebevědomí. Musím si najít bydlení blíž u vězení, abych si nemusela půjčovat tvoje auto a jezdit tak daleko. Tom chce, abych byla s dětmi blíž.“

„Nepůjdu tam.“

Susan se při Naominých slovech prudce otočila a pronesla hněvivě přes slzy: „Nebuď drzá.“

„Nejsem drzá, jen ti to říkám. Nepůjdu s tebou. I kdybys mě tam odtáhla, uteču.“

„Poslechneš mě a tátu.“ Do Susanina hlasu se vkrádala hysterie – Naomi to poznala, protože ji v posledních čtyřech měsících slýchala velice často. „Tady zůstat nemůžeme.“

„Proč, Susan?“ zeptal se Seth tiše. „Proč tady nemůžete zůstat?“

„Žiješ s mužem, Sethe. Žiješ v hříchu s mužem. S černochem.“

„Naomi, zlato.“ Sethův hlas zněl pořád ještě klidně, ale z jeho očí upřených na Susan sršel hněv. „Jděte s Masonem na chvíli nahoru, ano?“

„Vařím večeři.“

„A voní moc hezky. Jen ji na chvíli sundej z plotny, ano? Jdi a pomoz nahoře Masonovi s úkoly, ano?“

Mason slezl ze stoličky, šel k Sethovi a ovinul kolem něj paže. „Nechci pryč. Nedovol jí odvést nás. Prosím, chci zůstat tady s vámi.“

„Ničeho se neboj a jdi se sestrou nahoru.“

„Pojď, Masone. Nikam nejedeme, jen půjdeme nahoru.“ Naomi posbírala Masonovy učebnice a sešity a ohlédla se. „Harry není hřích, ale myslím, že hřešíš ty, když tohle říkáš.“

„Nic nechápeš,“ namítla Susan.

„Ale ano. Začala jsem tomu rozumět tu noc v lese. To ty nic nechápeš, mami. Pojď, Masone.“

Susan se rozplakala a Seth mlčky otevřel ledničku na víno a vybral z ní jednu láhev. Nechal sestru stát s rukama na obličeji, otevřel víno a nalil si sklenku.

Vypnul telefon, který ustavičně vyzváněl.

Zatímco štkala, dal si dva malé doušky.

„To, že jsem gay, víš od mých čtrnácti. Nejspíš jsi to věděla už dřív, ale tehdy jsem sebral kuráž a řekl ti to. Trvalo mi o něco déle, než jsem s tím vyrukoval na mámu a tátu, a vzhledem k okolnostem to vzali celkem dobře. Ale nejdřív jsem se svěřil starší sestře. Vzpomínáš, jak jsi reagovala – poté, co ses zeptala, jestli to vím jistě?“

Pořád jen plakala a Seth se znovu napil vína. „Řekla jsi: tak jo, ale ne abys mi lezl do zelí. Kde je to děvče, Suzie, ta holka, co mi dokázala říct přesně to, co jsem potřeboval slyšet, když se mi strachem podlamovaly nohy? Ta dívka, co mě rozesmála ve chvíli, kdy jsem se snažil nebrečet. Ta, co mě brala takového, jaký jsem.“

„Promiň. Nezlob se.“

„V pořádku, Susan. Ale teď ti něco povím, a poslouchej mě. Poslouchej, Susan. Už nikdy tak nemluv o muži, kterého miluju. Rozumíš?“

„Promiň. Moc mě to mrzí. Harry je hrozně hodný, chová se hezky ke mně i k dětem. A vidím, že je hodný i na tebe. Promiň, ale…“

„I tak žijeme v hříchu? Opravdu si to myslíš? Tohle ti napovídá srdce?“

Znovu se posadila. „Nevím. Já nevím. *Netuším!* Čtrnáct let. Ze začátku nebyl tak přísný. Dělo se to postupně, ani jsem si

ničeho nevšimla. Když jsem čekala Naomi, chtěl, abych přestala chodit do práce. Myslela jsem, že to tak bude lepší. Že budu mít čas vystlat hnízdečko a zůstat s naším děťátkem doma. Pak nechtěl na návštěvu k našim – na něco se vymluvil. A nepřál si, abych tam jela já. Byli jsme rodina a on měl hlavní slovo. Potom se mu nelíbilo, že k nám jezdili oni. Snad ještě na svátky – zpočátku."

„Snažil se tě odříznout od všech, kdo tě mají rádi."

„Říkal, že je důležité, abychom žili po svém. Že musíme jít vlastní cestou – a pak se narodil Mason a Tom přísně trval na tom, jak má co být. Ale taky tvrdě dřel a platil účty. Nikdy na mě nevztáhl ruku, přísahám. Ani na děti. Jenom ustavičně prosazoval vlastní názor, způsob uvažování. Stýskalo se mi po mámě a tátovi. Hrozně jsi mi chyběl, ale…"

Seth vytáhl další sklenku, nalil do ní víno a postavil ji před sestru.

„Od té doby, co jsem čekala Naomi, jsem se napila vína jen v kostele. Kdysi jsem byla jako ona, co? Silná, odvážná a trochu prudká."

„Ano, byla jsi taková."

„Vyprchalo to ze mě. Už taková nejsem."

„Třeba to v sobě znovu najdeš."

Zavrtěla hlavou. „Jsem strašně unavená. Kéž bych mohla jenom spát, všechno prospat, než se to přežene. Vím, že Naomi mluvila vážně. Že se mnou nepůjde. Nebo uteče, když ji budu nutit – a Masona vezme s sebou. Neopustí ho. Ne jako jsem já opustila tebe. Donutí mě vybrat si mezi manželem a dětmi."

„Když jsi vybírala mezi ním a rodinou, dala jsi přednost jemu."

„Žena má stát při svém muži." S povzdechem zvedla sklenku a napila se. „Hm, je dobré. Už jsem zapomněla. Složila jsem slib, Sethe. Vím, že on ho porušil, že dělal hrozné věci – aspoň někdy to vím. Ale je pro mě těžké nedodržet, co jsem slíbila, a smířit se s tím, že muž, kterého jsem si vzala, je teď zavřený ve vězení. Jsem tak unavená. Pořád. Kdybych mohla, zbytek života prospím."

„Máš depresi, zlato. Musíš chodit na terapii a brát prášky, chce to čas. Musíš si dopřát víc času."

„Už teď mi to připadá jak roky. Sethe, pokaždé, když jedu do Hazeltonu, říkám si, že je to naposledy. Nechci víckrát vidět ty zdi, procházet kolem těch stráží. Sedět tam, mluvit s ním přes sklo. Vědět, že na mě čekají všichni ti reportéři a další, co se mnou chtějí mluvit. Pořád něco vykřikují. Nevíš, jaké to je."

„Tak jim přestaň sloužit jako terč."

Jenom zavrtěla hlavou. „Fakt je, že Tom… umí to se mnou. Ví, že si moc nevěřím, podněcuje ve mně pochyby a nakonec mě přiměje otočit a udělat přesně to, co chce. Vím, že jsem s těmi reportéry neměla mluvit. Věděla jsem, že podepsat tu smlouvu je chyba. Ale nejsem dost silná a odvážná, abych se vzepřela. Řekl, ať to udělám, podepíšu papíry a nechám si zaplatit. Mám ty peníze vložit na jeho vězeňský účet a přestěhovat se někam blízko. Jezdit za ním každý týden a jednou za měsíc přivést i děti, pro začátek."

„Pokusím se ti to rozmluvit. Možná marně, ale nedovolím ti brát tam děti."

„Naomi tam nedostanu, postaví se proti mně. Moje holčička." Susan vzlykla a otřela si slzy. „Nepůjde a bude se rvát jako tygr, aby ochránila Masona. Vím, že je nemůžu do ničeho nutit."

„Už tam nejezdi." Přikryl dlaní její ruku, cítil, jak se napjala. „Snaž se být silnější. Zkus to pár týdnů vydržet a uvidíš. Prober to s terapeutkou."

„Budu se snažit, slibuju. Jsem tak vděčná tobě i Harrymu. Moc mě mrzí, že jsem Toma poslechla, vyhověla mu po tom všem, co jste pro nás udělali."

„Nějak to zvládneme."

„Zajdu nahoru za dětmi, trochu si s nimi promluvím a pak přijdeme dolů a doděláme večeři."

„To je dobrý začátek. Mám tě rád, Susie."

„Ví bůh, že mě musíš mít hodně rád." Vstala a natáhla k němu ruku. „Já tě mám taky ráda. Nevzdávej to se mnou."

„Toho se neboj, nikdy."

Pevně ho objala a zamířila ke schodům. Vyjít po nich nahoru bude těžké. Ještě těžší než ta příšerná cesta k návštěvním prostorám ve vězení.

Otevřela dveře Naomina pokoje a podívala se na své děti. Seděly na zemi a Mason se mračil, před sebou sešit a propisku.

Byl uplakaný a drásalo jí to srdce, protože za synovy slzy mohla ona.

Ale Naomi neplakala. Zpříma se na matku podívala suchýma očima, v nichž planul vzdor.

„Nejdřív vám chci říct, že jsem se zachovala nehezky. To, co jsem řekla o vašem strýci a Harrym, bylo ošklivé a nesprávné. Doufám, že mi odpustíte. A taky chci říct, že máte pravdu, vy oba. Neodstěhujeme se od Setha a Harryho. Byla chyba, že jsem mluvila s těmi lidmi od novin. A s tím spisovatelem. Už se stalo a nemůžu to vrátit, ale víckrát to neudělám. Moc mě mrzí, Naomi, že jsem jim dovolila dát tam tvou fotku. Nevím, jak ti to můžu vynahradit. Opravdu se budu víc snažit, slibuju. Říct to je snadné, já vím. Teď vám to musím dokázat. Dejte mi šanci přesvědčit vás, že se umím chovat lépe."

„Já ti dám šanci, maminko." Mason vyskočil a vrhl se jí do náruče.

„Mám tě tak moc ráda, chlapče můj." Políbila ho na vršek hlavy a podívala se na Naomi. „Chápu, že to u tebe potrvá déle."

Naomi jen zavrtěla hlavou a rozběhla se k ní.

Susan se polepšila, i když docházelo k výkyvům a propadům. Poskytnutím rozhovoru a prodáním fotek znovu otevřela dveře, které se její bratr snažil zavřít.

Celá záležitost se ještě rozrostla, reportéři se vrhli na nové téma: homosexuální švagr masového vraha. Aby z toho vytěžili co nejvíc článků, pronásledovali jej cestou do práce i zpátky domů. Paparazziové ukořistili fotografii, na níž Naomi po vyučování odchází ze školy, a Masona vyfotili na hřišti.

V televizních talk show se strhla lavina diskusí s „experty" a bulvární plátky vytrvale přinášely čerstvé novinky.

Někdo vynesl zprávu, že úspěšný spisovatel a nositel Pulitzerovy ceny Simon Vance chystá knihu ve spolupráci s Thoma-

sem Davidem Bowesem a jeho manželkou. A mediální cirkus se rozjel na plné obrátky.

Na začátku nového roku se všichni shromáždili v předním salonu, kde v krbu plápolal oheň a vánoční stromek se třpytil jako světlo naděje.

Harry uvařil horkou čokoládu a Mason seděl na zemi se svým vytouženým dárkem: štěnětem, které ho uvítalo ráno o Vánocích. Pojmenoval pejska Kong podle své oblíbené videohry.

Měl by to být hezký pocit, pomyslela si Naomi. Štěně, horká čokoláda a stromek, který si nechají až do tříkrálového večera, jak slíbil Harry.

Ale hluboko ve svém nitru cítila, že něco není v pořádku. Čokolády v jejím vysokém hrníčku neubývalo, jen byla čím dál studenější.

„Máme s Harrym novinky," prohlásil Seth a Naomi se sevřel žaludek.

Pošlou je pryč. Kvůli všem těm problémům s reportéry a lidmi, co chodí nebo jezdí kolem domu a okukují ho.

O Halloweenu kdosi házel na dům vajíčka a ještě horší bylo, že načmárali na Sethovo auto:

BUZNA Z RODINY VRAHA

Maminka přišla o práci v kavárně, protože reportéři vyčmuchali, kde pracuje, a dostala výpověď.

„Je to něco velkého," pokračoval Seth a vzal Harryho za ruku.

Naomi nedokázala zvednout oči, nesnesla by pohled do strýcova obličeje, až je požádá, aby se od nich odstěhovali.

„S Harrym si otevřeme restauraci."

Ohromeně vzhlédla. Nevolnost zmizela.

„Našli jsme skvělé místo a usoudili jsme, že je na čase mít vlastní podnik." Harry mrkl. „Už taky víme, jak ho pojmenujeme. Spot."

„To je psí jméno," poznamenal Mason, který si hrál s rozdováděným štěnětem.

„Ano, ale hodí se nám. Spot jako Flíček, jistě, ale to slovo má i jiný význam: místo kam všichni rádi chodí. Zkrátka a dobře oblíbený podnik, *Spot*."

„Kde to je?“ Naomi, teď už šťastná jako to štěně, zvedla hrnek s čokoládou. „Můžeme se tam jít podívat?“

„To si piš. Až na to, že je v New Yorku.“

„Chcete se přestěhovat.“

„Všichni se přestěhujeme. Do New York City. West Village. Nové prostředí, nový dům, nový začátek.“

Naomi se podívala na matku. Mlčky tam seděla, ruce sepjaté a prsty propletené.

„Ale máte tenhle dům. Je to váš domov.“

„Ten v New Yorku bude nás všech.“ Seth se znovu usmál a popleskal Harryho po stehně. „Počkejte, až ho uvidíte. Je senzační.“

„Stěhujete se kvůli nám. Kvůli těm lidem, co nám nedají pokoj.“

Než Seth stihl promluvit, Harry ho předešel. Zavrtěl hlavou. „Možná na tom něco je, ale není to zdaleka jediný důvod. Už dlouho si přeju mít vlastní restauraci a teď se zdá, že nastala správná chvíle, abych svůj sen uskutečnil. A pro Setha je opravdu těžké pracovat, když ho pořád někdo otravuje. Oba jsme dospěli k názoru, že bude lepší odsud odejít.“

„Všechno jsme důkladně promysleli, Harry, já a vaše máma. Je to pro nás všechny nejlepší řešení. Pokud nebudete nic namítat, necháme vás oficiálně přejmenovat na Carsonovy,“ dodal Seth. „Já i Harry jsme dali výpověď v práci. Nic nepředstírám, když říkám, že jsem nadšený a těším se. Já vím, znamená to pro vás zase jinou školu.“

„Nevadí.“ Naomi na Masona přísně pohlédla pro případ, že by měl námitky.

„A jiné terapeuty,“ pokračoval strýc. „Ale někoho najdeme, máme dobrá doporučení.“

„Už nikam chodit nemusím,“ odpověděla Naomi s přesvědčením. „Kdyby ano, řeknu si. Když budeme v novém místě a to všechno, můžu být i já nová. Nechám se ostříhat.“

„Ach, Naomi,“ hlesla Susan.

„Chci to udělat. Nechci vypadat jako ta holka, kterou fotili. Klidně se ostříhám sama.“

„Kdepak, ani náhodou!“ Seth se rozesmál. „Tohle musím zatrhnout. Vezmeme tě do kadeřnického salonu a tam tě ostříhají jaksepatří. Suzie, bude jí třináct. Nechej to na ní.“

„Možná nás zase najdou. Ale třeba ne, když budeme vypadat jinak. Mason se už změnil, vyrostl a má delší vlasy. A taky tmavší. Je mi jedno, jaké budu mít příjmení, hlavně ne Bowesová. Promiň, jestli jsem teď ranila tvoje city, mami.“

Susan mlčela a jen dál upřeně civěla na svoje ruce v klíně.

„Kong taky pojede do New Yorku? Nemůžu ho opustit.“

„Masone, kamaráde.“ Harry popadl hopsající štěně. „Z tohohle pejska bude newyorský pes. Ovšemže půjde s námi.“

„Vím, že je to pro všechny drastická změna, a způsobila jsem ji já.“

„Ne, Suzie. Myslím, že by nás dřív nebo později beztak vyčmuchali. Nepodnikli jsme dostatečná opatření. Teď to napravíme. Nové prostředí, nový začátek.“ Zazubil se na Naomi. „Nový vzhled.“

„Kdy?“ zeptala se Naomi.

„Dům bude od zítřka na prodej a realitní agent je plný elánu. Přestěhujeme se nejpozději o jarních prázdninách. V novém domě jsou čtyři ložnice, takže budeš mít vlastní pokoj, Masone. Co ty na to?“

„Já a Kong!“

„Ty a Kong.“

„Můžeme mít patrovou postel?“

„Klidně, proč ne? Naomi? Souhlasíš?“

„V pohodě. Můžete si zase zvát domů přátele. Budete si muset najít nové, ale zase třeba budou mejdany. Letos jste ani neměli vánoční večírek a nešli jste uvítat nový rok ven jako vždycky.“

Harry podal neposedného pejska Sethovi. „Slyšíš to všechno?“

„Jo, poslouchám. A vaše máma už z New Yorku nebude jezdit na návštěvy do vězení. Vím, že jsi tam byla jen párkrát od té doby… co jsi podepsala ty papíry, ale i tak ses pokaždé vrátila hrozně smutná. New York je ještě dál a to je jedině dobře. Čím dál, tím lépe.“

„Snažím se."

„Už je to mnohem lepší. Děláš fakt pokroky." Naomi se ze samé radosti a z lásky k matce zvedla, vmáčkla se do křesla vedle ní a objala ji. „A bude to ještě lepší. Vím to."

„New Yorku, těš se na nás!" řekl Seth.

„New Yorku, těš se na nás!" Mason zapumpoval pěstí ve vzduchu. „Můžeme se jít podívat na Knicks? Můžeme?"

„Na Nicka? Kdo to je?" podivil se Seth a Mason se smál, až se za břicho popadal.

Dům se prodal za necelé dva týdny a cena se vyhoupla o deset tisíc dolarů výš, než požadovali. Všichni pilně balili. Naomi slyšela, jak Seth domlouvá se stěhovací firmou, aby přesun probíhal postupně a věci se odvážely v noci a v malých vozech.

Když v březnu nadešly jarní prázdniny a venku fičel studený vítr se sněhem, odjeli z Georgetownu i oni, uprostřed noci jako zloději.

Naomi se dívala z okna, jak dům mizí v dálce, a bylo jí úzko. Ale potom se obrátila dopředu a prohrábla si rukou vlasy s účesem, který Seth nazval „krátký a šik".

Nový vzhled, pomyslela si. Nový začátek v novém prostředí.

Víckrát se neohlédla.

Kapitola čtvrtá

New York, 2002

V šestnácti žila Naomi Carsonová životem, jaký by si Naomi Bowesová ani neuměla představit. Měla pěkný pokoj v krásném starém domě z hnědého kamene ve městě plném barev a pohybu. Seth a Harry ji rozmazlovali štědrým kapesným, výpravami za nákupy a vstupenkami na koncerty, ale především jí dopřáli důvěru a volnost.

Dělala, co mohla, aby si ty požitky zasloužila. Pilně se učila a měla mimořádně dobré výsledky – chtěla se dostat na Providence College na Rhode Islandu a studovat fotografii.

O prvních Vánocích v New Yorku našla pod stromečkem malý automatický fotoaparát Fuji a zamilovala se do něj. Fotografování se stalo její vášní, a protože si vedla čím dál zručněji, k šestnáctým narozeninám dostala pořádný a seriózní Nikon.

Díky němu se na střední škole zapojila do komise pro ročenku a stala se oficiální fotografkou školního časopisu. Získávala nové zkušenosti a postupně si vytvořila impozantní portfolio. Doufala, že jí pomůže dostat se na studijní obor, který si vybrala.

Tvrdě pracovala na své výslovnosti, aby se zbavila přízvuku. Ze všeho nejvíc si přála být jako ostatní děvčata, udělat definitivní čáru za prvními dvanácti lety svého života. Tu a tam jí ještě nějaké slůvko uklouzlo, ale stávalo se to už jen zřídka.

Měla přátele, občas s někým zašla na rande, ale na rozdíl od většiny vrstevnic nechtěla dlouhodobě chodit se žádným klukem. Až moc velké drama, všimla si u ostatních.

A i když se ráda líbala – pokud to nějaký kluk dobře uměl –, na víc ještě nebyla připravená. Nebyla si jistá, jestli někdy vůbec bude.

Dovolila Marku Ryderovi, aby jí sáhl na prsa – konečně jí nějaká narostla, ale smířila se s tím, že nikdy nebude mít velká ňadra. Chtěla vědět, jaký je to pocit, ale místo vzrušení cítila jen nervozitu a bylo jí to nepříjemné.

Markovi se nelíbilo, že to má být vše – opravdu nic moc. No co, řekla si Naomi a nevšímala si ho, když ji obvinil, že je fakt divná, frigidní koketa.

V šestnácti měřila sto sedmdesát čtyři centimetry – měla dlouhatánské nohy a byla štíhlá jakou proutek a dost hezká, aby jí chtěli kluci osahávat ňadra. Nechala si narůst vlasy po ramena, hlavně proto, aby si je mohla svázat do culíku, když fotí.

Po vítězství v jedné fotografické soutěži ji Seth za odměnu poslal do kadeřnického salonu, kde jí na tmavě blond vlasech udělali moderní melír s pramínky světlejších a tmavších vlasů.

Mason se kolem dvanáctého roku hodně vytáhl a hrál ve školním basketbalovém týmu na pozici centr pivot.

Naomi někdy rozčilovalo, že je mladší bratr chytřejší než ona. A někdy na něj byla pyšná. Každopádně byl nesmírně bystrý, pohledný a přátelský. Těšil se pozornosti a obdivu děvčat, které jej obletovaly, a měl pevný okruh kámošů, s nimiž trávil volný čas.

Někdy uplynula řada dní, kdy si na Pine Meadows a vše, co se tam odehrálo, ani nevzpomněla. V ty dny z ní byla úplně normální teenagerka, která řeší svoje známky ve škole, sleduje módu, poslouchá hudbu a chodí s přáteli na pizzu.

Zůstávala v kontaktu s Ashley, většinou si psaly maily. Ashley se do Morgantownu nevrátila a ztratila celý rok, než pokračovala ve studiu na Pensylvánské státní univerzitě.

Když promovala, Naomi jí poslala blahopřání a zarámovaný, vlastnoručně pořízený obrázek sakury, obalené růžovými květy a plné příslibů.

Ke svým jednadvacátým narozeninám, prvního jara v novém století, si Ashley dopřála dárek. Jela vlakem do New Yorku a strávila celý den s Naomi.

Kdykoli si Naomi na ten den vzpomněla, vybavila si, jak byla nervózní – co by si měla obléct, co říkat – a pocítila nevýslov-

nou radost, když Ashley uviděla čekat na vyhlídkové plošině Empire State Building, jak se dohodly.

Je tak hezká, pomyslela si Naomi, s velice dlouhými světlými vlasy, které divoce poletovaly v silném jarním větru. Ve chvíli, kdy ji Ashley uviděla a vykročila k ní s rozevřenou náručí, z Naomi spadla všechna nervozita a plachost.

„Jsi tak vysoká! Vyšší než já. To je sice kdekdo, ale… Naomi.“ Pevně ji objímala a pohupovala se dopředu a dozadu, dopředu a dozadu.

„Jsi tady. Tohle jsou opravdu báječné narozeniny. Jsem tak ráda, žes přijela.“

„Mám nejbáječnější narozeniny díky tobě. Chtěla jsem je strávit s tebou. A sejít se s tebou tady, i když je to hrozně sentimentální, ale chci ti říct, že všechno, co odsud vidím, vidím díky tobě. A chci ti dát tohle.“

Ashley vytáhla z kabelky malou zabalenou krabičku.

„Ale narozeniny máš ty, ne já. Přinesla jsem ti dárek.“

„Ten si nechejme na později – třeba u oběda. Teď si ze všeho nejvíc přeju dát ti tohle tady, vysoko u nebe. Vytáhla jsi mě z podzemí, Naomi, a teď stojíme tady, v takové výšce. Rozbal ten dárek, ano?“

Naomi otevřela krabičku a zírala na náhrdelník. Tři jemné stříbrné řetízky nesly oválný medailonek, v jehož středu byl fialový kosatec.

„Je krásný. Moc krásný.“

„Musím přiznat, že to napadlo mou mámu. Vyzná se totiž v symbolice květin. Kosatec symbolizuje víc věcí. Mimo jiné odvahu a přátelství, a obojí se k tobě hodí. Doufám, že se ti líbí.“

„Líbí, strašně moc. Ashley…“

„Nebudeme brečet, jo? Taky je mi do breku, ale dnes žádné slzy, ano? Dej si ten náhrdelník na krk a přemýšlej, co mi ukážeš z města. V New Yorku jsem ještě nikdy nebyla.“

„Tak jo, dobře.“ Zjišťovala, že zadržovat slzy radosti je stejně těžké jako slzy trápení. „Kam chceš jít nejdřív? Řekni si, dnešek patří tobě!“

„Jsem holka. Chci jít nakupovat!“ Ashley se smíchem pomáhala Naomi připnout náhrdelník. „A chci jít někam, kde si můžu dát u oběda sklenku šampaňského! Jsem legálně dospělá!“

„Já tě miluju,“ vyhrkla Naomi a zrudla. „To zní divně, ale…“

„Ne, neboj, nezní. Pojí nás něco, co nikdo jiný nemůže pochopit. Jen my dvě opravdu chápeme, jak je skvělé, že tu teď můžeme být, a co všechno to obnášelo. Taky tě miluju. Budeme kamarádky navždycky.“

Jedna terapeutka, k níž Naomi chodila asi rok v době, kdy její máma měla hodně špatné období, se zeptala, co cítí, když se vidí s Ashley, a Naomi odpověděla, že to v ní probouzí vzpomínky na světlo.

Matka pracovala jako servírka v Harryho restauraci. Vedla si vcelku dobře – s výjimkou dnů, kdy na ni dolehly chmury a zapomínala na světlo. Ale přece jen měla práci, a když měla temné období, Harry jí místo podržel.

Doktor tomu říkal deprese a Naomi věděla, že deprese můžou být zlé, ale ta temná období byla ještě horší.

Když jimi matka procházela, brala strašně moc prášků. Jednou to s nimi přehnala a musela do nemocnice. Stalo se to krátce poté, co vyšla kniha Simona Vanceho a všude po městě ji propagovaly velké reklamní billboardy.

Dal jí název *Krev pod zemí: odkaz Thomase Davida Bowese* a všechna knihkupectví na knihu upozorňovala nápadnými poutači. Vance, seriózní spisovatel s uhlazeným akademickým stylem, své dílo halasně vychvaloval v různých talk show a důkladně je rozebíral v rozhovorech pro noviny a časopisy. Mluvilo se v nich o Naomi skoro stejně často jako o jejím otci.

Ta vazba a krev, pouto krve, v ní znovu oživily noční můry.

Kdykoli zahlédla poutače a vystavené knihy, věděla, že v nich pulsuje úděsný kus jejího života.

Vzbuzovaly v ní strach a stud.

Už rozuměla matčiným obavám a hanbě a našlapovala opatrně.

Jakmile se její máma upamatovala na světlo, všechno se spravilo a život plynul hladce. Na své oblíbené momentce ji Naomi zachytila, jak při jednom letním večírku tančí se Sethem.

Světlo bylo naprosto dokonalé a mámě tolik slušelo, když se rozesmátá dívala do bratrovy tváře. Darovala jí ten obrázek a taky snímek, na němž vyfotila na samospoušť mámu, bratra a sebe, usazené na jaře na dvorku newyorského domu.

Pak se zase vrátily chmury, matka musela zůstat v posteli za zataženými závěsy a Naomi jí nosila na tácu jídlo. Poznala, jak těžce na ni doléhá tíseň, když ty obrázky viděla obrácené přední stranou dolů, jako kdyby matka nesnesla pohled na vlastní štěstí.

Ale přece jen plynuly týdny – někdy i měsíce –, kdy se všechno zdálo být tak normální, jak jen to jde. Kdy se pouze soustředila na studium nebo se trápila kvůli nějakému testu, hašteřila se s Masonem, který ji občas hrozně vytáčel, nebo přemítala, v čem jít na rande do kina.

Byla zrovna v kině – ne na rande, tentokrát s početnou partou přátel (a s Masonem a jeho kamarády). Chystala se na promítání *Spider-Mana*. Měla popcorn a pomerančovou sodovku, a když se světla ztlumila, pohodlně se usadila, aby sledovala upoutávky na jiné filmy.

Její kamarádka Jamie se okamžitě začala muckat se svým novým klukem, ale Naomi si jich nevšímala – ani mlaskavých zvuků nesoucích se z řady za nimi, kde seděla Masonova parta.

Do kina chodila velice ráda a po pravdě řečeno se jí mnohem víc líbily filmy jako *Spider-Man* a *Pán prstenů* než příběhy o lásce, nad nimiž vzdychaly její kamarádky.

Dávala přednost filmům, kde lidi musí něco *udělat*, něco překonat. I kdyby k tomu potřebovali kousnutí radioaktivním pavoukem.

Na plátně se objevil záběr z jedoucího pick-upu. Znala ten úhel pohledu ze studií fotografie. Volant držel muž, všimla si – a měl snubní prstýnek.

Ráda si všímala detailů.

Pak ji do očí udeřily další – a sevřely jí hrdlo.

Ty cesty znala. Znala ten pick-up. Když auto odbočilo do lesa a kodrcalo se po hrbolaté stezce, pocítila drtivou tíhu na hrudi.

Na plátně se míhaly výjevy – sklípek pod zemí, fotky na zdi, žena přivázaná k matraci, v očích vyděšený pohled.

Nemohla dýchat.

Záběr na dům u kraje lesa. *Jejich* dům. Bože, panebože, to je přece jejich dům. Nohatá dlouhovlasá dívka vyhlíží z okna v horké noci, kdy se blíží bouřka.

Další krátký výjev, obrázek rodiny v kostele – otec, matka, štíhlé vysoké děvče, malý kluk. A o chvíli později totéž děvče zápolilo se závorou na starém dřevěném příklopu.

Nemohla se na to dívat, vyskočila na nohy. Popcorn jí vypadl z ruky a rozsypal se všude kolem, sodovka pleskla o zem. Její přátelé začali pokřikovat:

Bacha!

Co blbneš, Naomi?

Ale to už běžela ke dveřím.

Slyšela za zády, jak komentátor bombasticky uvádí nový film.

Příběh nemravnosti. Příběh odvahy. Dcera zla. *Uvidíte v listopadu.*

Doklopýtala do vestibulu, kde se jí podlomily nohy. Padla na všechny čtyři – svět se s ní točil a pálilo ji na prsou.

Slyšela z velké dálky Masona, který s ní třásl.

„Vstaň. No tak, Naomi, vzpamatuj se."

Zvedl ji a napůl odnesl a napůl odtáhl na horký, těžký zářijový vzduch a příliš jasná světla Times Square.

„Podívej se na mě. Dívej se na mě."

Byl skoro stejně vysoký jako ona a měl oči jejich otce. Zlatavě hnědé. Odrážely se v nich starost a úlek.

„Nemůžu dýchat."

„Ale ano, můžeš. Uklidni se."

„To bylo…"

„Nemluv o tom. Tady ne. Jestli se někdo zeptá, udělalo se ti špatně. Bylo ti špatně a šli jsme domů. Pojď, projdeme se."

Po dvou vratkých krocích se musela zastavit, předklonit se a opřít ruce o kolena. Bála se, že bude zvracet, ale nakonec se jí přece jen udělalo lépe.

„Věděl jsi to? Víš o tom filmu?"

Vzal ji pevně za ruku a táhl ji po Broadwayi. „Věděl jsem, že ho natáčejí. Netušil jsem, že už je hotový, ani že před *Spider--Manem* pouštějí tyhle zatracené upoutávky."

„To byl náš dům."

„Natočili spoustu materiálu přímo na místě."

„Jak to víš?"

„Něco jsem si o tom zjistil. Myslel jsem, že bude trvat déle, než se začne promítat, ale už se o něm ví, na netu jsou nějaké recenze."

„Proč jsi mi to *neřekl*?"

Zastavil se a opovržlivě se na ni podíval tak, jak to dokážou jen sourozenci. „Protože to nechceš slyšet. Nikdo o tom nemluví, nikdo mi nic nevysvětlil. Tak jsem si to svinstvo zjistil sám. Četl jsem tu knihu od Simona Vanceho."

Znovu ji polilo horko, zvedal se jí žaludek. „Musíme to nechat být, zapomenout. Jsou to čtyři roky."

„Ty to dokážeš? Zapomenout?"

„Ano. Většinou se mi to daří."

„Máma se tím žere pořád. Pamatuješ, jak říkala, že jede na víkend s kamarádkou? Do wellness hotelu? Lhala. Jela autobusem za ním, do vězení."

„Jak to můžeš vědět?"

Pokrčil rameny, vtáhl ji do kavárny a našel volný stolek. „Nebylo to poprvé. Vzpomínáš, jak jsme jeli na týden na Hilton Head a ona se vymluvila na střevní chřipku? Taky jela za ním. Našel jsem v její kabelce jízdenky, v obou případech a pak ještě jednou."

„Prohledáváš jí kabelku?"

„Přesně tak," potvrdil bez mrknutí oka. „Dvě coly, prosím," řekl servírce s pozoruhodným klidem. „A taky pokoj, takže vím, že mu píše. Má od něj dopisy, chodí do schránky na poštu."

„Nemůžeš takhle narušovat její soukromí," namítla Naomi a pak si přikryla dlaněmi obličej. „Proč to dělá?"

„On je dominantní a ona submisivní – je na něm závislá, protože ji celou tu dobu ovládal. Je to něco na způsob psychického nátlaku, citové týrání."

„Odkud tohle víš?"

„Jak říkám, zajímá mě to. Prokristapána, ten člověk je psychopat. Měla bys to vědět. A taky narcisista. Proto každé dva roky vyrukuje s novými informacemi, prozradí poldům další

jméno a místo. Další oběť a kde ji zakopal. Domáhá se pozornosti, chce, aby se o něm psalo a mluvilo. Je to lhář a manipulátor. Dělá si s mámou, co chce, protože může. Pamatuješ, jak se tehdy narvala prášky?“

„Takhle o tom nemluv.“

„Jenže to tak bylo. Díky.“ Usmál se na servírku, která jim přinesla pití. „Přemluvil ji, aby tomu spisovateli – Vancemu – poskytla další rozhovory. Nevím, jak se s ní ten chlap spojil, ale ukecal ji táta, a když potom kniha vyšla, neunesla to.“

„Takže ví, kde jsme.“

„Těžko říct, ale každopádně ví, že jsme v New Yorku.“ Mason pokrčil rameny. „O nás nejde, nikdy mu na nás nezáleželo. Zaměřil se na mámu.“

„Na tobě mu záleželo.“

„Pochybuju. Myslíš, že jsem chtěl každý měsíc ostříhat málem dohola? Když se někdy přišel podívat, jak hraju baseball, úplně jsem *cítil* na zádech jeho pohled. Držel jsem pálku a věděl, že když netrefím míč, znechuceně se ušklíbne – jako že jsem *srágora*.“

„Ale…“

„Sledoval, jestli nejevím známky ‚Carsonovic krve‘. Tak tomu říkal. Když mi bylo osm, varoval mě, že kdybych měl někdy sklon být buzna, vytluče to ze mě.“

Naomi vzala bratra vyděšeně za ruku. „Proč ses mi nesvěřil?“

„S něčím tak odporným se za ségrou nechodí. Aspoň ne v osmi letech. Děsil mě – a tebe taky. Připadalo nám to normální, byli jsme zvyklí žít v permanentním strachu.“

„Jo.“ Roztřeseně vydechla. „Jakou bude mít náladu? Bude v dobrém rozmaru? Všechno se točilo kolem něj. Na terapii jsem si něco z toho uvědomila. Ale nevěděla jsem, žes to cítil stejně.“

„Stejný barák, stejný otec.“

„Víš, myslela jsem… že je to u tebe jiné, protože chtěl syna. Dával mi najevo, že syn je víc než dcera. Než já.“

„Chtěl sebe, a já nebyl jako on.“

„To mě mrzí,“ zašeptala Naomi.

„Co tě mrzí?“ nechápal Mason.

„Žárlila jsem v domnění, že tě má raději. A je strašné takhle uvažovat a mít takové pocity, protože on je…“

„Psychopat, sexuální sadista, masový vrah.“

Naomi sebou při každém z těch uštěpačně pronesených slov trhla.

„Je tohle všechno, Nome. A taky náš otec. To je prostě fakt. Kašli na to. Nejspíš jsem ti trochu záviděl, protože si tě tolik nevšímal. Přenechal tě mámě a já byl jeho. Tak či onak. Máma mluvila i s lidmi od filmu. Dotlačil ji k tomu, pořád se vyptával a dělal, že je to tak nejlepší pro nás dva – tebe a mě.“

Skláněli se k sobě nad stolkem a drželi se za ruce. „Ale proč to chtěl?“

„Kvůli pozornosti, slávě. Jako ostatní masoví vrazi. Bundy, Dahmer, Ramirez. Přemýšlej, Naomi. Najdi si to.“

„Nechci se tím zabývat. Proč o něm chtějí točit film? A proč ho lidi chtějí vidět?“

„Je i o tobě, nejen o něm. O tobě možná ještě víc.“ Stiskl jí pevněji ruku. „V názvu jsi ty, ne on. Kolik jedenáctiletých holek zastaví řádění masového vraha?“

„Vážně, nechci…“

„Není to snad pravda? Kdybys nepomohla Ashley utéct, zabil by ji.“

Mlčky se dotkla náhrdelníku, který jí Ashley dala na vrcholku světa. Přikývla.

„Až by s ní skončil, dostal by jinou. Kdoví, kolik by jich ještě pozabíjel… Trochu se mu podobám.“

„Vůbec ne! Jen máš stejnou barvu očí, to je vše.“

„V něčem jsem mu podobný.“

„Nejsi jako on.“

„Ne, nejsem.“ O pravdivosti těch slov svědčilo i odhodlání a inteligence, které mu čišely z očí. „Nikdy nebudu jako on. A ty nebuď jako máma. Nenechej se jím ovládat. O tohle usiloval po celé ty roky, s námi stejně jako s ní. Chvála a trest. Cepují tě tak dlouho, až tě donutí dělat to, co chtějí oni.“

Rozuměla, nebo aspoň zčásti. „Nebil nás,“ namítla.

„Měl jiné metody. Něco nám slíbil, a když jsme přesně nesplnili jeho rozkazy, prohlásil, že to nedostaneme nebo nám

zakázal někam jít. A ty jeho dárky, pamatuješ? Pro mě stojan s basketbalovým košem, pro tebe panenku American Girl. Já dostal zbrusu novou baseballovou rukavici, tobě dal medailonek ve tvaru srdíčka. Tyhle věci. A pokud jsme byli jen trochu neposlušní, zas nám je sebral. Jindy jsme nesměli do kina nebo na party, s kterou jsme počítali."

„Jak tehdy slíbil, že pojedeme do Kings Dominion, a my se tolik těšili. Jenže jsem si pořádně neuklidila v pokoji a on řekl, že když si nevážím toho, co mám, žádný zábavní park nebude. Strašně ses na mě zlobil."

„Bylo mi sedm. Nechápal jsem, že za to nemůžeš. A on nechtěl, abych tomu rozuměl. Když nebyl doma, občas jsme na mámu byli drzí. Věděli jsme, že mu nic neřekne, ale na něj jsme nic nezkoušeli. Nikdy jsme se nevzepřeli. Podřizovali jsme se jeho náladám, přesně jak říkáš. Tak to měl rád."

Pak už si dávala pozor a měla ve svém pokoji vždycky vzorný pořádek. Ano, vzpomínala si. Vycvičil ji.

„Odkud jsi tohle všechno vyčetl?"

„Ze spousty knih o psychiatrii a psychologii z knihovny. A taky z internetu. Chci studovat a stát se psychiatrem."

S převahou svých třiadvaceti měsíců navíc se usmála. „Já myslela, že budeš hrát profesionálně basketbal."

„Tohle je vše, co teď potřebují vědět Seth, Harry a máma. A basket mám rád. Budu makat jako blázen, když mi to pomůže dostat se na Harvard."

„Harvard? To myslíš vážně?"

„Nedávají stipendia, ale mají něco jako pobídkové programy. Půjdu studovat medicínu na Harvard, a až budu mít diplom, možná se zkusím dostat k FBI a dělat behaviorální analýzu."

„Probůh, Masone, je ti čtrnáct."

„Tys byla o tři roky mladší a zachránila jsi život." Předklonil se, v zlatavě hnědých očích zanícený pohled. „Nikdy nebudu jako on. Chci pomáhat k dopadení takových lidí, naučit se rozumět jejich uvažování. Díky tobě ho zavřeli, Naomi. Ale není jediný."

„Pak se toho ale nikdy nezbavíš."

„Když chceš něco hodit za hlavu, Nome, ta věc se ti dívá na záda. Radši si k ní stoupnu čelem, abych viděl, co přesně se děje.“

Vyděsilo ji to, nejen co říkal, ale ještě víc chladná, střízlivá logika těch slov. Pořád v Masonovi viděla mladšího brášku, toho praštěného kluka, co ji pořád otravoval a šílel po komiksech Marvel.

A teď má v sobě tolik odhodlání a vznešené cíle, o nichž mluví, jako by bylo jisté, že se k nim dopracuje.

Šmíroval jejich matku. Naomi ji také sledovala – a pečlivě. Žít se Susan bylo jako přenášet sem a tam nějaký křehký předmět. Při každém kroku opatrně našlapujete, abyste nezakopli a neupustili ho, protože by se roztříštil.

Mohla přiznat sobě a teď už i Masonovi, že ji matka nesmírně zklamala. Do upřímné snahy mít aspoň nějaký život se mísilo obelhávání a klam. Kvůli muži, který týral a zabíjel.

Naomi přemítala, jestli ji k tomu vede láska.

Pokud ano, nechtěla s ní mít nic společného.

Rozhodla se zkusit sex, protože ať už v knihách, písních a filmech vykládají, co chtějí, věděla, že se spolu dva lidé nemusejí vodit za ruku. Uvažovala, jak se nejlépe chránit, ale věděla, že s mámou o antikoncepci rozhodně mluvit nemůže. A jakkoli měla ráda Setha a Harryho, radit se s nimi o těchto věcech by jí bylo neskutečně trapné.

Zeptá se, až příště půjde k lékaři. Až se rozhodne s někým spát, bude připravená.

Možná má Mason pravdu, a kdyby chtěla nebo se pokoušela hodit všechno za sebe, celá ta ohavná záležitost by ji mohla kdykoli zezadu rafnout do paty.

Jako tam v kině.

Když do New Yorku dorazil podzim, odsunula ji stranou. Představa, že ji bude mít pořád před sebou, se jí nelíbila – nemůže se stát, že o ni bude zakopávat? Ale odstrčení stranou jí připadalo jako dobrý kompromis.

Co se týkalo mámy, ta teď každý den vstala z postele, oblékla se a šla do práce. Naomi byla v jednom kole mezi školou, ročenkou, domácími úkoly a úvahami o tom, který kluk bude nejrozumnější volbou pro první sexuální zkušenost, až nadejde čas.

Ale taky zašla za strýcem, aby s ním o samotě promluvila o filmu.

„Začne se promítat už za pár týdnů."

„Já vím, zlato. Měli jsme s Harrym v úmyslu říct vám o tom."

„Mámě ne?"

„Povím jí to. Nerad, ale musím. Vede si teď velice dobře. Fakt je, že se tím filmem nic nemění. Žijete tady. Tohle je už za vámi."

„Pro ni ne. Musíš si promluvit s Masonem."

„Proč?"

„Udělej to, prosím. Poví ti to sám."

Nevěděla, co strýc mamince řekl, ale po několika temných dnech se Susan znovu vzchopila.

Vzala Naomi na nákup šatů pro školní slavnost, výroční setkání absolventů. Trvala na tom, že si to hezky užijí. Vzácnost.

„Sluší ti úplně všechno, zlato, jsi tak vysoká a štíhlá, ale nechceš něco barevnějšího?"

Naomi se otáčela ve zkušební kabince, dívala se zepředu i zezadu na krátké černé šaty s úzkým pasem a čtvercovým výstřihem.

„Budu víc fotit než tančit. Černá se na to hodí líp než růžová."

„Měla bys mít doprovod," naléhala Susan. „Proč už nechodíš s tím milým hochem? S Markem."

Naomi pokrčila rameny. „Ani nevím." Její matka nebyla ten typ mámy, které by mohla povědět, že nějakému klukovi nestačilo jenom si sáhnout na prsa. „Je v pohodě, ale na tuhle akci nechci doprovod."

„Ve tvém věku pro mě bylo ze všeho nejdůležitější mít chlapce, s kterým na tuhle slavnost půjdu. No co, možná jsi chytřejší než já. Ale ty růžové šaty se mi moc líbí a mají hezky třpytivou sukénku."

„Nejsem si jistá, jestli se ke mně hodí zářivě růžová."

„Každá dívka si zaslouží právě takové šaty. Jestli chceš ty černé, fajn. Páni, jsi tak dospělá, zírám. Ale vezmeme i ty růžové."

„Mami, oboje koupit nemůžeš."

„Můžu. Klidně si obleč ty černé, když budeš fotit, a ty růžové si nechej na nějakou mimořádnou příležitost. V tom jsem tebe a Masona zanedbávala."

„Kdepak."

„Moc jsem vám toho nedopřála, ale vynahradím vám to. Ty šaty koupíme a zajdeme na bezva oběd. A pak budeme hledat dokonalé doplňky."

Naomi se zasmála, šťastná, že vidí jiskřičky – ne na růžových šatech, ale v matčiných očích. „Mým doplňkem je foťák."

„Tentokrát ne. U Setha a Harryho by ti to možná prošlo, ale najdeme ty správné kousky. Boty, kabelku a náušnice. Vím, že jsi dnes chtěla jít nakupovat s kamarádkami, ale…"

„Mami, jsem ráda, že jsem tady s tebou."

„Všechno tak rychle uteklo. Vidím to až teď. Připadalo mi, že se čas vleče – některé dny a noci byly nekonečné. Ale když teď vidím, jak jsi velká, vím, že to uteklo jako voda. A já s vámi nebyla."

Ne, ne, jiskřičky pohasínaly. „Byla jsi s námi vždycky."

„Ne." Susan objala dlaněmi Naominy tváře. „Nebyla. Opravdu se teď budu snažit. Moc se… omlouvám kvůli tomu filmu."

„Na tom nezáleží. Netrap se tím."

„Mám tě tak moc ráda."

„Já tebe taky."

„Odnesu ty růžové šaty prodavačce, ať může začít. Ty se zatím převlékni a pak si zajdeme na oběd."

Koupily oboje šaty, boty a kabelku, která se hezky třpytila – a přiměla mámu znovu se usmívat. Susan si na Naomino naléhání koupila červený svetřík a kožené holínky. Vrátily se domů celé zardělé a utahané a všechno znovu zkoušely jako na módní přehlídce.

Naomi toho večera uléhala s pocitem, že to byl nejlepší den jejího života.

Nadešel svěží říjen a vybarvené stromy v parku zlatily šikmé paprsky slunečního světla, které měla Naomi nejraději.

Aby mámě udělala radost, vzala si na školní slavnost místo černých šatů ty růžové, a aby se neřeklo, že nemá pánský doprovod, požádala Ansona Chaffinse, kamaráda a redaktora školního časopisu, ať pro ni přijede.

A viděla, jak se mámě v očích lesknou slzy ne smutku, ale radosti, když s Ansonem spořádaně pózovali při focení, než mohla odjet z domu.

O Halloweenu se Susan oblékla jako nekonvenční žena z dvacátých let, aby ladila s úborem Setha a Harryho při rozdávání sladkostí duchům, skřítkům, princeznám a rytířům Jedi. Protože to bylo poprvé, co se Susan na ten svátek do něčeho převlékla, Naomi přemluvila Masona, aby strávil část večera doma, místo aby šel s kamarády ven.

„Připadá mi, že je z nejhoršího venku. Teď už to bude dobré, uvidíš."

Mason převlečený za upíra pokrčil rameny. „Doufám, že máš pravdu."

Naomi ho dloubla loktem do žeber. „Snaž se být šťastný, protože mám pravdu."

Ale mýlila se.

Ve třetím lednovém týdnu se prudce ochladilo a trochu nasněžilo. Naomi spěchala v polední přestávce domů. Anson ji doprovázel.

„Nemusel jsi se mnou chodit," řekla a šátrala po klíčích.

„O nic nejde. Každá výmluva, jak na půl hoďky vypadnout ze školy, se hodí."

Anson Chaffins byl čtvrťák, nemotora a trochu podivín, ale Naomi věděla, že je dobrý redaktor a umí velice pěkně psát. A taky jí nedávno vypomohl s odvozem na školní slavnost a divadélkem pro mámu.

Pak se dost přihlouple a nešikovně pokoušel něco z toho vytěžit, ale netlačil na ni.

Díky tomu spolu vycházeli dobře.

Došla s ním ke dveřím a zadala bezpečnostní kód.

„Dojdu si nahoru pro foťák. Stačilo říct předem, že chceš, abych fotila při zkoušce divadelního klubu, a mohla jsem ho ráno s sebou vzít."

„Možná jsem zapomněl schválně, ať můžeme na půlhodinku ven." Zazubil se na ni a povytáhl si nahoru brýle s tmavými obroučkami. Dělal to ustavičně, jako by jeho orlí nos sloužil coby jejich klouzačka.

Za brýlemi se skrývaly světle modré, klidné oči.

Rozhlédl se. „Nemáte tu colu nebo něco? Ať neodcházíme s prázdnýma rukama."

„Jasně, colu máme vždycky. Pamatuješ si, kde je kuchyně?"

„Jo. Tohle je bezva barák. Chceš taky, když už tam jdu?"

„Dám si. Tak vezmi dvě." Stáhla rukavice a strčila je do kapes kabátu.

Podíval se na ni s tím trochu domýšlivým úsměvem s jedním koutkem zvednutým. „Máte taky brambůrky?"

Obrátila oči v sloup a sundala čepici. „Nejspíš jo. Vezmi si, co chceš. Za chvíli jsem tady."

„Nespěchej – ještě máme pětadvacet minut. Hej! Tohle jsi dělala ty?"

Došel k černobílé fotce starého pána, který dřímal na lavičce v parku a vedle něj ležel stočený voříšek s převislýma ušima.

„Jo. Dala jsem tu fotku před pár týdny k narozkám Harrymu. A pověsil ji sem do vstupní haly."

„*Skvělá* práce, Carsonová."

„Díky, Chaffinsi."

Pobaveně – oslovoval všechny příjmením a trval na tom, aby tak říkali i jemu – vykročila nahoru.

Překvapilo ji, že vidí Konga sedět před dveřmi do máminy ložnice. Míval ve zvyku čekat v Masonově pokoji nebo se za lepšího počasí protáhnout psími dvířky na dvorek a vyhřívat se na sluníčku, případně dělat to, k čemu sloužil vyhrazený koutek.

„Ahoj, kluku." Cestou kolem ho krátce ho pohladila, a když zakňučel, ohlédla se. „Nemám čas. Jen si pro něco jdu."

Ale zakňučel znovu a zaškrábal na matčiny dveře. Naomi cítila, jak se jí zhloupl žaludek.